

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) nr 4/2008**przyjęte przez Radę w dniu 20 grudnia 2007 r.****w celu przyjęcia dyrektywy 2008/.../WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... w sprawie odpadów, uchylającej niektóre dyrektywy**

(2008/C 71 E/02)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa 2006/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie odpadów ⁽⁴⁾ ustanawia ramy prawne dotyczące postępowania z odpadami we Wspólnocie. Definiuje ona kluczowe pojęcia, takie jak odpady, odzysk i unieszkodliwianie oraz ustanawia istotne wymogi w zakresie gospodarowania odpadami, w szczególności obowiązków dla zakładu lub przedsięwzięcia wykonującego czynności związane z gospodarowaniem odpadami do uzyskania zezwolenia lub rejestracji oraz obowiązków dla państw członkowskich do sporządzania planów gospodarki odpadami. Określa ona główne zasady, takie jak obowiązek postępowania z odpadami w sposób niewywierający ujemnego oddziaływania na środowisko, zachęcanie do stosowania hierarchii postępowania z odpadami oraz — zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci” — że koszty unieszkodliwiania odpadów muszą być ponoszone przez posiadacza odpadów lub przez poprzednich posiadaczy lub przez producentów produktów, z których te odpady powstały.
- (2) Decyzja nr 1600/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lipca 2002 r. ustanawiająca szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska ⁽⁵⁾ wzywa do opracowania lub zmiany prawodawstwa w sprawie odpadów, w tym wyjaśnienia różnicy pomiędzy

odpadami i substancjami lub przedmiotami niebędącymi odpadami oraz [...] opracowania środków dotyczących zapobiegania powstawaniu odpadów.

- (3) Komunikat Komisji z dnia 27 maja 2003 r. „W kierunku strategii tematycznej dotyczącej zapobiegania powstawaniu odpadów i ich recyklingu” zwraca uwagę na potrzebę oceny istniejących definicji odzysku i unieszkodliwiania, potrzebę utworzenia definicji recyklingu możliwej do powszechnego zastosowania oraz potrzebę debaty na temat definicji odpadów.
- (4) W rezolucji z dnia 20 kwietnia 2004 r. w sprawie wyżej wymienionego komunikatu ⁽⁶⁾, Parlament Europejski wezwał Komisję do rozważenia rozszerzenia dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli ⁽⁷⁾ na cały sektor odpadów. Parlament Europejski zwrócił się do Komisji również o wyraźne rozróżnienie między odzyskiem a unieszkodliwianiem oraz o wyjaśnienie różnicy między odpadami a substancjami lub przedmiotami niebędącymi odpadami.
- (5) W konkluzjach z dnia 1 lipca 2004 r., Rada wezwała Komisję do przedstawienia wniosku dotyczącego zmiany niektórych aspektów dyrektywy 75/442/EWG, uchylonej i zastąpionej dyrektywą 2006/12/WE w celu wyjaśnienia różnicy między odpadami a substancjami lub przedmiotami niebędącymi odpadami oraz między odzyskiem a unieszkodliwianiem.
- (6) Konieczna jest zatem zmiana dyrektywy 2006/12/WE w celu wyjaśnienia kluczowych pojęć, takich jak definicje odpadów, odzysku i unieszkodliwiania, aby wzmocnić środki konieczne do przeciwdziałania powstawaniu odpadów, wprowadzić podejście uwzględniające cały cykl życia produktów i materiałów, a nie tylko fazę odpadu, oraz skupić się na zmniejszeniu oddziaływania na środowisko, jakie wywiera wytwarzanie odpadów i gospodarowanie nimi, co podniesie wartość ekonomiczną odpadów. Ponadto powinno zachęcać się do poddawania odpadów odzyskowi oraz wykorzystywania odzyskanych materiałów w celu ochrony zasobów naturalnych. W celu zachowania przejrzystości i czytelności, dyrektywę 2006/12/WE należy uchylić i zastąpić nową dyrektywą.

⁽¹⁾ Dz.U. C 309 z 16.12.2006, str. 55.⁽²⁾ Opinia z 14 czerwca 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 13 lutego 2007 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym), wspólne stanowisko Rady z dnia 20 grudnia 2007 r. oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia ... (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).⁽⁴⁾ Dz.U. L 114 z 27.4.2006, str. 9.⁽⁵⁾ Dz.U. L 242 z 10.9.2002, str. 1.⁽⁶⁾ Dz.U. C 104 E z 30.4.2004, str. 401.⁽⁷⁾ Dz.U. L 257 z 10.10.1996, str. 26. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2003/87/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, str. 32).

- (7) Ze względu na fakt, że większość istotnych działań w zakresie gospodarowania odpadami objęta jest prawodawstwem wspólnotowym z dziedziny ochrony środowiska, ważne jest, aby niniejsza dyrektywa została dostosowana do tego podejścia. Położenie nacisku na cele związane ze środowiskiem określone w art. 174 Traktatu umożliwia skoncentrowanie się na oddziaływaniu na środowisko wywieranym przez wytwarzanie odpadów i gospodarowanie nimi w trakcie całego cyklu życia zasobów. W związku z tym, podstawą prawną niniejszej dyrektywy powinien być art. 175.
- (8) Skuteczne i spójne przepisy dotyczące przetwarzania odpadów powinny mieć zastosowanie, z pewnymi wyłączeniami, do mienia ruchomego, którego jego posiadacz pozbywa się, zamierza pozbyć się lub do którego pozbycia się został zobowiązany.
- (9) Klasyfikowanie niezanieczyszczonej gleby wydobytej podczas robót ziemnych i innego materiału występującego w stanie naturalnym, wykorzystywanych w innych miejscach niż to, w którym zostały one wydobyte, jako odpadu powinno być dokonywane zgodnie z definicją odpadów i przepisami dotyczącymi produktów ubocznych lub zniesienia statusu odpadu zawartymi w niniejszej dyrektywie.
- (10) Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawia przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi⁽¹⁾ przewidujące między innymi stosowne kontrole w zakresie zbierania, transportu, przetwarzania, wykorzystywania oraz unieszkodliwiania wszelkich produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, w tym odpadów pochodzenia zwierzęcego, zapobiegając tym samym stwarzaniu przez nie zagrożenia dla zdrowia zwierząt i ludzi. Dlatego też konieczne jest wyjaśnienie związku z tym rozporządzeniem i uniknięcie powielenia przepisów poprzez wyłączenie z zakresu dyrektywy produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, w przypadku gdy mają one być przeznaczone do zastosowań, które nie uznaje się za działania na odpadach.
- (11) W świetle doświadczeń zebranych w trakcie stosowania rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 właściwe jest ściśle określenie zakresu prawodawstwa dotyczącego odpadów oraz przepisów dotyczących odpadów niebezpiecznych w odniesieniu do produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego uregulowanych rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002. W przypadkach, gdy produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego stanowią potencjalne zagrożenie sanitarne, właściwym instrumentem prawnym stosowanym w celu zwalczania tych zagrożeń jest rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 i należy unikać sytuacji, w których przepisy dotyczące odpadów nakładają się na przepisy tego rozporządzenia.
- (12) Klasyfikacja odpadów jako niebezpieczne powinna być dokonywana między innymi na podstawie przepisów wspólnotowych w sprawie chemikaliów, w szczególności
- dotyczących klasyfikacji preparatów jako niebezpiecznych, wraz ze stosowanymi w tym celu dopuszczalnymi wartościami stężeń. Ponadto, aby ułatwić zharmonizowaną klasyfikację odpadów i zapewnić zharmonizowane określenie typów odpadów niebezpiecznych w obrębie Wspólnoty, konieczne jest utrzymywanie systemu, w którym odpady i odpady niebezpieczne zostały sklasyfikowane zgodnie z wykazem odpadów ustalonym ostatnio decyzją Komisji 2000/532/WE⁽²⁾.
- (13) Konieczne jest rozróżnienie między pojęciami: „wstępnego magazynowania odpadów poprzedzającego ich zbieranie”, „zbierania odpadów” i „magazynowania odpadów poprzedzającego ich przetwarzanie”. Zakłady lub przedsięwzięcia wytwarzające odpady w trakcie swojej działalności nie powinny być uznawane za uczestniczące w gospodarowaniu odpadami i podlegające obowiązkowi uzyskania zezwolenia na magazynowanie własnych odpadów poprzedzające ich zbieranie.
- (14) Wstępne magazynowanie odpadów w ramach definicji zbierania jest rozumiane jako magazynowanie poprzedzające zbieranie w obiektach, w których odpady są rozładowywane, by umożliwić przygotowanie odpadów do dalszego transportu w celu odzysku lub unieszkodliwienia w innym miejscu. Należy wprowadzić rozróżnienie między wstępnym magazynowaniem odpadów poprzedzającym ich zbieranie a magazynowaniem odpadów poprzedzającym ich przetwarzanie, odpowiednio do celu niniejszej dyrektywy, uwzględniając rodzaj odpadów, rozmiar oraz czas magazynowania i cel zbierania. Rozróżnienie to powinny wprowadzić państwa członkowskie. Magazynowanie odpadów przed ich odzyskiem przez okres wynoszący 3 lata lub dłuższy oraz magazynowanie odpadów przed ich unieszkodliwieniem przez okres wynoszący 1 rok lub dłuższy jest przedmiotem dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów⁽³⁾.
- (15) Systemy zbierania odpadów, które nie są prowadzone na zasadach działalności gospodarczej, nie powinny podlegać obowiązkowi rejestracji, ponieważ stanowią mniejsze zagrożenie i przyczyniają się do selektywnego zbierania odpadów. Wśród przykładów takich systemów można wymienić zbieranie leków przez apteki, odbiór zużytych artykułów konsumpcyjnych w sklepach i systemy zbierania w szkołach.
- (16) W niniejszej dyrektywie powinny być zawarte definicje zapobiegania, ponownego użycia, przygotowania do ponownego użycia, przetwarzania i recyklingu, aby uściślić zakres stosowania tych pojęć.
- (17) Definicje odzysku i unieszkodliwiania należy zmodyfikować, aby zapewnić wyraźne rozróżnienie tych dwu pojęć, w oparciu o ich rzeczywiste zróżnicowane oddziaływanie na środowisko przez zastępowanie zasobów naturalnych w gospodarce, uznając jednocześnie potencjalne korzyści dla środowiska i zdrowia ludzi wynikające z wykorzystywania odpadów jako zasobu. Ponadto

⁽¹⁾ Dz.U. L 273 z 10.10.2002, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 829/2007 (Dz.U. L 191 z 21.7.2007, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 226 z 6.9.2000, str. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 182 z 16.7.1999, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

- można opracować wytyczne w celu wyjaśnienia przypadków, w których rozróżnienie to jest trudne do zastosowania w praktyce lub w których sklasyfikowanie danej czynności jako odzysk nie odpowiada faktycznemu oddziaływaniu tej czynności na środowisko.
- (18) Niniejsza dyrektywa powinna również jednoznacznie określać, kiedy przekształcanie termiczne stałych odpadów komunalnych jest efektywne energetycznie i może być uznane za proces odzysku.
- (19) Procesy unieszkodliwiania polegające na odprowadzaniu do mórz i oceanów, w tym również lokowaniu na dnie mórz, regulowane są także konwencjami międzynarodowymi, w szczególności Konwencją o zapobieganiu zanieczyszczeniu mórz przez zatapianie odpadów i innych substancji sporządzoną w Londynie dnia 13 listopada 1972 r. i protokołem i do niej z 1996 r. zmienionym w 2006 r.
- (20) Nie powinno być żadnego zamieszania terminologicznego między różnymi aspektami definicji odpadów a w razie konieczności właściwe procedury powinny zostać zastosowane, z jednej strony, do produktów ubocznych niebędących odpadami, a z drugiej strony — do odpadów, które przestają być odpadami. Aby doprecyzować pewne aspekty definicji odpadów, niniejsza dyrektywa powinna jednoznacznie wyjaśnić:
- kiedy substancje lub przedmioty powstające w wyniku procesu produkcyjnego, którego pierwotnym celem nie jest wyprodukowanie tych substancji lub przedmiotów, są produktami ubocznymi a nie odpadami. Decyzja o tym, że dana substancja nie jest odpadem, może być podjęta wyłącznie na podstawie skoordynowanego podejścia, które ma być regularnie aktualizowane, i pod warunkiem że decyzja ta jest spójna z celami ochrony środowiska i zdrowia ludzi. Jeżeli wykorzystywanie produktu ubocznego jest dopuszczalne na mocy zezwolenia na korzystanie ze środowiska lub ogólnych przepisów dotyczących środowiska, może to zostać wykorzystane przez państwa członkowskie jako kryterium podejmowania decyzji, że nie należy oczekiwać ogólnego niekorzystnego oddziaływania na środowisko lub zdrowie ludzi, oraz
 - kiedy niektóre kategorie odpadów przestają być odpadami, ustalając kryteria zniesienia statusu odpadu, które zapewniałyby wysoki poziom ochrony środowiska oraz korzyści środowiskowe i ekonomiczne; ewentualne kategorie odpadów, dla których należy opracować specyfikacje i kryteria określające „zniesienie statusu odpadu”, mogą obejmować między innymi odpady budowlane i rozbiórkowe, niektóre popioły i żużle, złom metali, kompost, makulaturę i szkło. W celu ustalenia końca statusu odpadu, wystarczy przeprowadzenie nawet tak prostej czynności odzysku jak skontrolowanie odpadów w zakresie potwierdzenia, że spełniają kryteria zniesienia statusu odpadu.
- (21) W celu potwierdzenia lub obliczenia, czy osiągnięte zostały poziomy recyklingu i odzysku określone w dyrektywie 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych ⁽¹⁾, dyrektywie 2000/53/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji ⁽²⁾, dyrektywie 2002/96/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE) ⁽³⁾ i dyrektywie 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów ⁽⁴⁾ oraz w innych odpowiednich przepisach wspólnotowych, ilości odpadów, które przestały być odpadami, powinny być ujmowane jako odpady poddane recyklingowi i odzyskowi.
- (22) Dla zachowania pewności i spójności Komisja może przyjąć na podstawie definicji odpadów wytyczne, które w pewnych przypadkach wyszczególniałyby, kiedy substancje lub przedmioty stają się odpadami. Te wytyczne mogą zostać opracowane między innymi dla sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz pojazdów.
- (23) Zasadne jest, aby koszty były rozdzielane w sposób odzwierciedlający faktyczne koszty środowiskowe w zakresie wytwarzania oraz gospodarowania odpadami.
- (24) Zasada „zanieczyszczający płaci” jest wiodącą zasadą na szczeblu europejskim i międzynarodowym. Wytwórca odpadów i posiadacz odpadów powinni gospodarować odpadami w sposób, który gwarantuje wysoki poziom ochrony środowiska i zdrowia ludzi.
- (25) Wprowadzenie niniejszą dyrektywą rozszerzonej odpowiedzialności producenta jest jednym ze sposobów wspierania projektowania i produkcji wyrobów, które w pełni uwzględniają i ułatwiają efektywne wykorzystywanie zasobów podczas całego ich cyklu życia, w tym ich naprawę, ponowne użycie, demontaż i recykling i nie wpływają przy tym niekorzystnie na swobodny obieg wyrobów na rynku wewnętrznym.
- (26) Niniejsza dyrektywa powinna pomóc UE zbliżyć się do „społeczeństwa recyklingu”, dążącego do eliminacji wytwarzania odpadów i do wykorzystywania odpadów jako zasobu. W szczególności szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska wymaga stosowania środków, których celem jest zapewnienie segregacji u źródła oraz zbieranie i recykling priorytetowych strumieni odpadów. Zgodnie z tym celem, a jednocześnie

⁽¹⁾ Dz.U. L 365 z 31.12.1994, str. 10. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/20/WE (Dz.U. L 70 z 16.3.2005, str. 17).

⁽²⁾ Dz.U. L 269 z 21.10.2000, str. 34. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 2005/673/WE (Dz.U. L 254 z 30.9.2005, str. 69).

⁽³⁾ Dz.U. L 37 z 13.2.2003, str. 24.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 266 z 26.9.2006, str. 1.

- jako środek ułatwiający lub usprawniający potencjał odzysku, odpady powinny być zbierane selektywnie, jeżeli jest wykonalne technicznie, ekonomicznie i z punktu widzenia środowiska, zanim zostaną poddane czynnościom odzysku prowadzącymi do najlepszego dla środowiska wyniku całkowitego.
- (27) Aby wprowadzać w życie zasadę ostrożności i zasadę zapobiegania zawarte w art. 174 ust. 2 Traktatu, niezbędne jest ustalenie ogólnych celów dla środowiska dotyczących gospodarowania odpadami w obrębie Wspólnoty. Na mocy tych zasad zadaniem Wspólnoty i państw członkowskich jest ustanowienie ram prawnych dla zapobiegania, redukcjonowania oraz, w miarę możliwości, eliminowania u źródła zanieczyszczeń lub uciążliwości poprzez przyjęcie środków eliminujących rozpoznane zagrożenia.
- (28) Hierarchia postępowania z odpadami zasadniczo ustanawia najlepsze z punktu widzenia środowiska całościowe rozwiązanie w zakresie prawodawstwa i polityki dotyczących odpadów, zaś odstępstwo od takiej hierarchii może być konieczne w przypadku określonych strumieni odpadów, jeżeli jest to uzasadnione między innymi wykonalnością techniczną, opłacalnością ekonomiczną i ochroną środowiska.
- (29) Aby umożliwić Wspólnocie, jako całości, osiągnięcie samowystarczalności w zakresie unieszkodliwiania odpadów i odzysku zmieszanych odpadów komunalnych zebranych z gospodarstw domowych i umożliwić państwom członkowskim stopniowe osiągnięcie tego celu indywidualnie, konieczne jest stworzenie sieci współpracy w zakresie instalacji unieszkodliwiania odpadów i instalacji do odzysku zmieszanych odpadów komunalnych zebranych z gospodarstw domowych, przy uwzględnieniu warunków geograficznych oraz potrzeby specjalistycznych instalacji dla niektórych rodzajów odpadów.
- (30) Do celów stosowania rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów⁽¹⁾ zmieszane odpady komunalne, o których mowa w art. 3 ust. 5 tego rozporządzenia, pozostają zmieszany odpadami komunalnymi, nawet jeśli zostały poddane czynności przetwarzania odpadów, która nie zmieniła w sposób znaczący ich własności.
- (31) Ważne jest, aby odpady niebezpieczne były oznakowywane zgodnie z normami międzynarodowymi i wspólnotowymi. Jednakże, w przypadkach, gdy odpady takie są osobno odbierane z gospodarstw domowych, nie powinno to skutkować obowiązkami wypełniania przez właścicieli gospodarstw domowych wymaganej dokumentacji.
- (32) Z punktu widzenia hierarchii postępowania z odpadami i w celu zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych pochodzących ze składowania odpadów na składowiskach, ważne jest stwarzanie korzystnych warunków dla zbierania selektywnego i właściwego przetwarzania bioodpadów na potrzeby produkcji bezpiecznego dla środowiska kompostu i innych materiałów opartych na bioodpadach. Po przeprowadzeniu oceny gospodarowania bioodpadami Komisja przedstawi wnioski środków legislacyjnych, jeżeli będzie to właściwe.
- (33) Możliwe jest przyjęcie minimalnych standardów technicznych, dotyczących czynności przetwarzania odpadów nieobjętych dyrektywą 96/61/WE, jeżeli istnieją wskazania o możliwości uzyskania korzyści w zakresie ochrony zdrowia ludzi i środowiska oraz, gdy skoordynowane podejście do wprowadzania w życie niniejszej dyrektywy zapewni ochronę zdrowia ludzi i środowiska.
- (34) Konieczne jest dalsze określenie zakresu i treści obowiązku wynikającego z planowania gospodarki odpadami, oraz włączenie do procesu opracowywania lub nowelizowania planów gospodarki odpadami potrzeby wzięcia pod uwagę oddziaływania na środowisko wytwarzanych odpadów i gospodarowania nimi. W odpowiednich przypadkach należy również uwzględnić wymogi dotyczące planowania gospodarowania odpadami określone w art. 14 dyrektywy 94/62/WE oraz strategię redukcji odpadów ulegających biodegradacji kierowanych na składowiska odpadów, o której mowa w art. 5 dyrektywy Rady 1999/31/WE.
- (35) Państwa członkowskie mogą stosować zezwolenia na korzystanie ze środowiska lub ogólne zasady dotyczące ochrony środowiska w stosunku do niektórych wytwórców odpadów, o ile nie stwarza to zagrożenia dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- (36) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1013/2006 państwa członkowskie mogą zastosować środki niezbędne w celu zapobiegania przemieszczaniu odpadów, które nie jest zgodne z ich planami gospodarki odpadami. W drodze odstępstwa od tego rozporządzenia państwa członkowskie powinny być uprawnione do ograniczenia wchodzących dostaw przeznaczonych do spalarni, zaklasyfikowanych jako instalacje do odzysku, jeżeli ustalono, że odpady krajowe musiałyby być unieszkodliwiane lub musiałyby być przetwarzane w sposób niezgodny z planami gospodarki odpadami tych państw. Uznaje się, że niektóre państwa członkowskie mogą nie być w stanie zorganizować na swoim terytorium sieci obejmującej pełny zakres obiektów do ostatecznego odzysku.
- (37) Aby poprawić sposób, w jaki realizowane jest zapobieganie powstawaniu odpadów w państwach członkowskich, oraz ułatwić obieg najlepszych praktyk w tym obszarze, konieczne jest zaostrzenie przepisów dotyczących zapobiegania powstawaniu odpadów oraz wprowadzenie wymogu zobowiązującego państwa członkowskie do opracowywania programów zapobiegania powstawaniu odpadów, koncentrujących się na kluczowych

(¹) Dz.U. L 190 z 12.7.2006, str. 1.

elementach oddziaływania na środowisko oraz uwzględniających cały cykl życia produktów i materiałów. Takie środki powinny zmierzać do przzerwania związku pomiędzy wzrostem gospodarczym a skutkami dla środowiska związanymi z wytwarzaniem odpadów. Zarówno zainteresowane strony, jak i ogół społeczeństwa powinny mieć możliwość udziału w sporządzaniu tych programów oraz dostęp do sporządzonych programów, zgodnie z dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska ⁽¹⁾.

- (38) Instrumenty ekonomiczne mogą odegrać decydującą rolę w osiąganiu celów zapobiegania powstawaniu odpadów i gospodarowania nimi. Odpady często posiadają wartość jak zasoby i dalsze stosowanie instrumentów ekonomicznych może przyczynić się do maksymalnego zwiększenia korzyści dla środowiska. Należy zatem stwarzać zachęty dla stosowania takich instrumentów na odpowiednim poziomie, podkreślając jednocześnie, że poszczególne państwa członkowskie mogą podejmować decyzje co do ich stosowania.
- (39) Niektóre przepisy dotyczące postępowania z odpadami określone w dyrektywie Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych ⁽²⁾ powinny zostać zmienione w celu usunięcia nieaktualnych przepisów oraz poprawy przejrzystości tekstu. W interesie upraszczania prawodawstwa wspólnotowego przepisy te należy włączyć do niniejszej dyrektywy. W celu doprecyzowania działania określanego jako zakaz mieszania odpadów, o którym mowa w dyrektywie 91/689/EWG oraz w celu ochrony środowiska i zdrowia ludzi, zwolnienia z zakazu mieszania powinny dodatkowo spełniać wymagania najlepszych dostępnych technik zdefiniowanych w dyrektywie 96/61/WE. Dyrektywę 91/689/EWG należy zatem uchylić.
- (40) Aby uprościć prawodawstwo wspólnotowe i przyznać odpowiednie miejsce korzyściom dla środowiska, odnośnie przepisy dyrektywy Rady 75/439/EWG z dnia 16 czerwca 1975 r. w sprawie unieszkodliwiania olejów odpadowych ⁽³⁾ powinny zostać włączone do niniejszej dyrektywy. Dyrektywę 75/439/EWG należy w związku z tym uchylić. Gospodarowanie olejami odpadowymi powinno być zgodne z wiodącą zasadą hierarchii postępowania z odpadami, przy czym priorytet należy przyznać opcjom dającym najlepszy dla środowiska wynik całkowity. Selektywne zbieranie olejów odpadowych pozostaje istotnym elementem odpowiedniego nimi gospodarowania oraz zapobiegania powstawaniu szkód w środowisku wynikających z ich niewłaściwego unieszkodliwiania.
- (41) Państwa członkowskie powinny zapewnić skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje, które w przy-

padku naruszenia przepisów niniejszej dyrektywy należy nakładać na osoby fizyczne i prawne odpowiedzialne za gospodarowanie odpadami, takie jak wytwórcy odpadów, ich posiadacze, brokerzy, dealerzy, podmioty zajmujące się transportem i podmioty zajmujące się zbieraniem, zakłady lub przedsięwzięcia wykonujące czynności przetwarzania odpadów i realizujące plany gospodarowania odpadami. Państwa członkowskie mogą również podjąć działania zmierzające do wyegzekwowania zwrotu kosztów nieprzestrzegania przepisów i zastosowania środków naprawczych, bez uszczerbku dla dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu ⁽⁴⁾.

- (42) Środki niezbędne dla wykonania niniejszej dyrektywy powinny być przyjmowane zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽⁵⁾.
- (43) Należy w szczególności uprawnnić Komisję do ustalenia kryteriów dotyczących niektórych kwestii, takich jak warunki uznania danego przedmiotu za produkt uboczny, zniesienie statusu odpadów, określenie odpadów uznawanych za niebezpieczne. Ponadto należy uprawnnić Komisję do dostosowywania załączników do postępu technicznego i naukowego oraz do szczegółowego określenia stosowania wzoru dla spalarń, o którym mowa w załączniku II, R 1. Ponieważ środki te mają zakres ogólny i zostały opracowane, aby zmienić inne niż istotne elementy niniejszej dyrektywy ramowej oraz uzupełnić ją przez dodanie nowych elementów innych niż istotne, muszą zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (44) Zgodnie z ust. 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽⁶⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzania, do ich własnych celów i w interesie Wspólnoty, własnych tabel, które w możliwie najszerszym zakresie odzwierciedlają korelacje między niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do podawania ich do wiadomości publicznej.
- (45) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, mianowicie ochrona środowiska i zdrowia ludzkiego nie może być osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary lub skutki dyrektywy możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną we tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza działania konieczne do osiągnięcia tego celu,

⁽¹⁾ Dz.U. L 156 z 25.6.2003, str. 17.

⁽²⁾ Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 20. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 33 z 4.2.2006, str. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2000/76/WE (Dz.U. L 332 z 28.12.2000, str. 91).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 143 z 30.4.2004, str. 56. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2006/21/WE (Dz.U. L 102 z 11.4.2006, str. 15).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

⁽⁶⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, str. 1.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przedmiot, zakres i definicje

Artykuł 1

Przedmiot i zakres zastosowania

Niniejsza dyrektywa ustanawia środki służące ochronie środowiska i zdrowia ludzi poprzez zapobieganie i zmniejszanie negatywnego wpływu wynikającego z wytwarzania odpadów i gospodarowania nimi oraz przez zmniejszenie ogólnych skutków użytkowania zasobów i poprawę efektywności takiego użytkowania.

Artykuł 2

Wyłączenia z zakresu zastosowania

1. Z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy są wyłączone:

- a) wylizywy gazowe emitowane do atmosfery;
- b) grunt (w miejscu), w tym niewydobyta zanieczyszczona gleba i budynki trwale związane z gruntem;
- c) niezanieczyszczona gleba i inny materiał występujący w stanie naturalnym, wydobyty w trakcie prac budowlanych, jeżeli jest pewne, że materiał ten zostanie wykorzystany do celów budowlanych w stanie naturalnym w miejscu, w którym został wydobyty;
- d) odpady promieniotwórcze;
- e) wycofane z użytku materiały wybuchowe;
- f) odchody, jeżeli nie są objęte ust. 2 lit. b), słoma i inne naturalne niebędące niebezpiecznymi substancje pochodzące z produkcji rolniczej lub leśnej, które są wykorzystywane w rolnictwie, leśnictwie lub do produkcji energii z takiej biomasy za pomocą procesów lub metod, które nie są szkodliwe dla środowiska ani nie stanowią zagrożenia dla zdrowia ludzkiego;

2. Wyłącza się spod stosowania niniejszej dyrektywy, do zakresu, w jakim zostały objęte innymi przepisami wspólnotowymi:

- a) ścieki;
- b) produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego, w tym produkty przetworzone objęte rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002, za wyjątkiem tych, które są przewidziane do przekształcenia termicznego, składowania na składowisku lub do wykorzystania w zakładzie produkującym biogaz lub w kompostowni;
- c) zwłoki zwierząt, które poniosły śmierć w inny sposób niż przez ubój, w tym zwierząt uśmierconych w celu wyeliminowania chorób epizootycznych, i które są unieszkodliwiane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002;

d) odpady powstałe w wyniku poszukiwania, wydobywania, przetwarzania i składowania zasobów mineralnych oraz z działalności odkrywkowej objęte dyrektywą 2006/21/WE.

3. Bez uszczerbku dla zobowiązań nałożonych przez odpowiednie przepisy wspólnotowe, osady przemieszczane w obrębie wód powierzchniowych w celu związanym z gospodarowaniem wodami i drogami wodnymi lub zapobieganiem powodziom bądź ograniczaniem skutków powodzi i susz są wyłączone z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy, jeżeli zostanie udowodnione, że osady te nie są niebezpieczne.

4. Szczegółowe przepisy dotyczące konkretnych przypadków lub uzupełniające przepisy niniejszej dyrektywy w odniesieniu do gospodarowania poszczególnymi kategoriami odpadów mogą zostać ustanowione odrębnymi dyrektywami.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „odpady” oznaczają każdą substancję lub przedmiot, których posiadacz pozbywa się, zamierza się pozbyć, lub do których pozbycia został zobowiązany;
- 2) „odpady niebezpieczne” oznaczają odpady wykazujące co najmniej jedną spośród właściwości niebezpiecznych wymienionych w załączniku III;
- 3) „oleje odpadowe” oznaczają wszelkie mineralne lub syntetyczne oleje smarowe lub przemysłowe, które przestały się nadawać do użytku, do jakiego były pierwotnie przeznaczone, takie jak zużyte oleje z silników spalinowych i oleje przekładniowe, oleje smarowe, oleje turbinowe oraz oleje hydrauliczne;
- 4) „bioodpady” oznaczają ulegające biodegradacji odpady ogrodowe i parkowe, odpady spożywcze i kuchenne z gospodarstw domowych, restauracji, placówek zbiorowego żywienia i handlu detalicznego i porównywalne odpady z zakładów przetwórstwa spożywczego;
- 5) „wytwórca odpadów” oznacza dowolny podmiot, którego działalność prowadzi do powstawania odpadów (pierwotny wytwórca odpadów) lub dowolny podmiot zajmujący się przetwarzaniem wstępnym, mieszaniami lub innymi procesami prowadzącymi do zmiany charakteru lub składu tych odpadów;
- 6) „posiadacz odpadów” oznacza wytwórcę odpadów lub osobę fizyczną lub prawną będącą w posiadaniu tych odpadów;
- 7) „dealer” oznacza jakikolwiek podmiot występujący w roli zleceniodawcy w transakcji zakupu a następnie sprzedaży odpadów, w tym oznacza również dealerów, którzy nie obejmują odpadów fizycznie w posiadanie;
- 8) „broker” oznacza jakikolwiek podmiot organizujący odzysk lub unieszkodliwianie odpadów w imieniu innych stron, w tym oznacza również brokerów, którzy nie obejmują odpadów fizycznie w posiadanie;

- 9) „gospodarowanie odpadami” oznacza zbieranie, transport, odzysk oraz unieszkodliwianie odpadów, łącznie z nadzorem nad tego rodzaju działaniami, jak również późniejsze postępowanie z miejscami unieszkodliwiania odpadów wraz z działaniami wykonywanymi w charakterze dealera lub brokera;
- 10) „zbieranie” oznacza gromadzenie odpadów, w tym również wstępne sortowanie i wstępne magazynowanie odpadów do celów ich transportu do zakładu przetwarzania;
- 11) „zapobieganie” oznacza środki zastosowane zanim dana substancja, materiał lub produkt staną się odpadami, które zmniejszają:
- ilość odpadów, w tym również przez ponowne użycie produktów lub wydłużenie okresu żywotności produktów;
 - niekorzystne oddziaływanie wytworzonych odpadów na środowisko i zdrowie ludzi; lub
 - zawartość substancji szkodliwych w materiałach i produktach;
- 12) „ponowne użycie” oznacza jakikolwiek proces, w wyniku którego produkty lub składniki niebędące odpadami są wykorzystywane ponownie do tego samego celu, do którego były przeznaczone;
- 13) „przetwarzanie” oznacza procesy odzysku lub unieszkodliwiania, w tym przygotowanie poprzedzające odzysk lub unieszkodliwianie;
- 14) „odzysk” oznacza jakikolwiek proces, którego głównym wynikiem jest to, aby odpady służyły użytecznemu zastosowaniu, poprzez zastąpienie innych materiałów, które w przeciwnym wypadku zostałyby użyte do spełnienia danej funkcji, lub w wyniku którego odpady są przygotowywane do spełnienia takiej funkcji w danym zakładzie lub w szerszej gospodarce. Załącznik II zawiera niewyczerpujący wykaz procesów odzysku;
- 15) „przygotowanie do ponownego użycia” oznacza procesy odzysku polegające na sprawdzeniu, czyszczeniu lub naprawie, w ramach których produkty lub składniki produktów, które wcześniej stały się odpadami, są przygotowywane do tego, by mogły być ponownie wykorzystywane bez jakichkolwiek innych czynności przetwarzania wstępnego;
- 16) „recykling” oznacza jakikolwiek proces odzysku, w ramach którego materiały odpadowe są ponownie przetwarzane w produkty, materiały lub substancje wykorzystywane w pierwotnym celu lub innych celach. Obejmuje ponowne przetwarzanie materiału organicznego, ale nie obejmuje odzysku energii i ponownego przetwarzania na materiały, które mają być wykorzystane jako paliwa lub do celów wypełniania wyrobisk;
- 17) „regeneracja olejów odpadowych” oznacza jakikolwiek proces recyklingu, w którym w wyniku rafinacji olejów odpadowych mogą zostać wyprodukowane oleje bazowe,

w szczególności przez usunięcie znajdujących się w olejach odpadowych zanieczyszczeń, produktów reakcji utleniania i dodatków;

- 18) „unieszkodliwianie” oznacza jakikolwiek proces niebędący odzyskiem, nawet jeżeli wtórnym skutkiem takiego procesu jest odzysk substancji lub energii. Załącznik I zawiera niewyczerpujący wykaz procesów unieszkodliwiania;
- 19) „najlepsze dostępne techniki” oznaczają najlepsze dostępne techniki zdefiniowane w art. 2 ust. 11 dyrektywy 96/61/WE.

Artykuł 4

Produkty uboczne

1. Substancja lub przedmiot, powstające w wyniku procesu produkcyjnego, którego podstawowym celem nie jest ich produkcja, mogą być uznane za produkt uboczny, a nie za odpady, o których mowa w art. 3 lit. a), wyłącznie jeżeli spełnione są następujące warunki:

- dalsze wykorzystywanie danej substancji lub tego przedmiotu jest pewne;
- dana substancja lub przedmiot mogą być wykorzystywane bezpośrednio bez jakiegokolwiek dalszego przetwarzania innego niż normalna praktyka przemysłowa;
- dana substancja lub przedmiot są produkowane jako integralna część procesu produkcyjnego; oraz
- dalsze wykorzystywanie jest zgodne z prawem, tzn. dana substancja lub przedmiot spełniają wszelkie istotne wymagania dla określonego zastosowania w zakresie produktu, ochrony środowiska i zdrowia ludzkiego, i nie doprowadzi do ogólnych niekorzystnych oddziaływań na środowisko lub zdrowie ludzi.

2. Na podstawie warunków określonych w ust. 1 można przyjąć środki określające kryteria, jakie muszą być spełnione, aby konkretne substancje lub przedmioty mogły być uznane za produkty uboczne, a nie za odpady, o których mowa w art. 3 lit. a). Środki te, projektowane w celu zmiany niebędących zasadniczymi elementami niniejszej dyrektywy przez uzupełnienie jej, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 36 ust. 2.

Artykuł 5

Utrata statusu odpadu

1. Niektóre określone rodzaje odpadów przestają być odpadami w rozumieniu art. 3 ust. a), gdy zostały poddane procesowi odzysku i spełniają ściśle kryteria, opracowane zgodnie z następującymi warunkami:

- dana substancja lub przedmiot jest powszechnie stosowana do konkretnego celu;
- istnieje rynek takich substancji lub przedmiotów bądź popyt na nie;

- c) dana substancja lub przedmiot spełniają wymagania techniczne dla konkretnego celu, o którym mowa w lit. a) oraz wymagania obowiązujących przepisów i norm mających zastosowanie do produktów; oraz
- d) zastosowanie danej substancji lub przedmiotu nie prowadzi do ogólnych niekorzystnych skutków dla środowiska lub zdrowia ludzi;

W koniecznych przypadkach kryteria będą obejmowały wartości dopuszczalne zanieczyszczeń.

2. Środki odnoszące się do przyjęcia tych kryteriów i określenia tych odpadów, których celem jest zmiana niebędących zasadniczymi elementami niniejszej dyrektywy przez uzupełnienie jej, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 36 ust. 2.

3. Odpady, które przestają być odpadami zgodnie z ust. 1 i 2, nie są też odpadami na potrzeby obliczenia poziomów odzysku i recyklingu określonych w dyrektywach 94/62/WE, 2000/53/WE, 2002/96/WE i 2006/66/WE oraz innych odpowiednich wspólnotowych aktach prawnych.

4. W przypadkach gdy nie ustalono kryteriów na szczeblu wspólnotowym w ramach procedury, o której mowa w ust. 1, państwa członkowskie mogą decydować odrębnie w każdym przypadku, czy dany odpad przestał być odpadem, z uwzględnieniem odnośnego orzecznictwa. O decyzjach takich zawiadamiają Komisję zgodnie z dyrektywą 98/34/WE Parlamentu europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych⁽¹⁾, w przypadkach, gdy ta dyrektywa tego wymaga.

Artykuł 6

Wykaz odpadów

1. Środki dotyczące aktualizowania wykazu odpadów ustanowionej decyzją Komisji 2000/532/WE, mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 36 ust. 2. Wykaz ten powinien obejmować odpady niebezpieczne i uwzględniać pochodzenie i skład odpadów oraz, w razie potrzeby, wartości dopuszczalne stężeń substancji niebezpiecznych. Wykaz odpadów jest wiążący w zakresie określenia odpadów, które mają być uznane za odpady niebezpieczne. Włączenie danej substancji lub przedmiotu do wykazu nie oznacza, że stanowią one odpad we wszystkich okolicznościach. Substancja lub przedmiot są uznawane za odpad jedynie po spełnieniu warunków definicji zawartej w art. 3 lit. a).

2. Państwo członkowskie może uznać dane odpady za odpady niebezpieczne, nawet jeśli nie zostały umieszczone w wykazie odpadów, w przypadku, gdy wykazują co najmniej jedną z właściwości wymienionych w załączniku III. Państwa członkowskie zawiadamia o wszystkich takich przypadkach

⁽¹⁾ Dz.U. L 204 z 21.7.1998, str. 37. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 2006/96/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 81).

Komisję w sprawozdaniu przewidzianym w art. 34 ust. 1 i dostarcza Komisji wszelkich stosownych informacji. W świetle otrzymanych zawiadomień wykaz zostaje poddany przeglądowi w celu podjęcia decyzji dotyczącej jego dostosowania.

3. W przypadku gdy państwo członkowskie ma dowody wskazujące, że konkretny rodzaj odpadów, który znajduje się w wykazie w kategorii odpadów niebezpiecznych, nie wykazuje żadnej z właściwości wymienionych w załączniku III, może ono uznać te odpady za odpady inne niż niebezpieczne. Państwo członkowskie zawiadamia o wszystkich takich przypadkach Komisję w sprawozdaniu przewidzianym w art. 34 ust. 1 i dostarcza Komisji wszelkich stosownych informacji. W świetle otrzymanych zawiadomień wykaz zostaje poddany przeglądowi w celu podjęcia decyzji dotyczącej jego dostosowania.

4. Środki odnoszące się do przeglądu wykazu w celu podjęcia decyzji dotyczącej jego dostosowania zgodnie z ust. 2 i 3, którego celem jest zmiana innych niebędących zasadniczymi elementami niniejszej dyrektywy przez uzupełnienie jej, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 36 ust. 2.

ROZDZIAŁ II

Wymagania ogólne

Artykuł 7

Rozszerzona odpowiedzialność producenta

1. W celu wzmocnienia działań w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów oraz ich odzysku, państwa członkowskie mogą zastosować środki legislacyjne lub nielegislacyjne, aby zapewnić, że każda osoba fizyczna lub prawna, która zawodowo opracowuje, wytwarza, przetwarza i obrabia lub sprzedaje produkty (producent produktu) ponosi rozszerzoną odpowiedzialność producenta.

Środki takie mogą obejmować przyjmowanie zwracanych produktów i odpadów pozostających po wykorzystaniu tych produktów, a także późniejsze gospodarowanie tymi odpadami i odpowiedzialność finansową za te działania.

2. Państwa członkowskie mogą zastosować odpowiednie środki zachęcające do takiego projektowania produktów, aby zmniejszyć ich oddziaływanie na środowisko i wytwarzanie odpadów podczas produkcji i następującego po niej użytkowania produktów, i aby zagwarantować, że odzysk i unieszkodliwianie produktów, które stały się odpadami, odbywał się zgodnie z art. 10 i 11.

Środki takie mogą zachęcać między innymi do opracowywania, produkcji i sprzedaży produktów, umożliwiających ich wielokrotne użycie, które są technicznie trwałe i które, po tym jak staną się odpadami będą nadawać się do właściwego i bezpiecznego odzysku oraz zgodnego z wymogami środowiska unieszkodliwiania.

3. Przy stosowaniu rozszerzonej odpowiedzialności producenta państwa członkowskie biorą pod uwagę wykonalność techniczną i opłacalność ekonomiczną, a także ogólne oddziaływanie na środowisko, zdrowie ludzi i aspekty społeczne, z poszanowaniem potrzeby zagwarantowania właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

4. Rozszerzona odpowiedzialność producenta stosowana jest bez uszczerbku dla odpowiedzialności za gospodarowanie odpadami, o której mowa w art. 13 ust. 1.

Artykuł 8

Odzysk

1. Państwa członkowskie stosują niezbędne środki dla zapewnienia, aby odpady były poddawane procesom odzysku zgodnie z art. 10 i 11.

2. W przypadkach gdy jest to konieczne, aby uzyskać zgodność z ust. 1 oraz aby ułatwić lub usprawnić odzysk, odpady powinny być zbierane oddzielnie, jeżeli jest to wykonalne z punktu widzenia technicznego, ekonomicznego i środowiskowego, i nie powinny być mieszane z innymi odpadami lub innymi materiałami o odmiennych właściwościach.

Artykuł 9

Unieszkodliwianie

Państwa członkowskie zapewniają że, w przypadkach gdy nie zostaje przeprowadzony odzysk zgodnie z art. 8 ust. 1, odpady będą podlegały procesom unieszkodliwiania.

Artykuł 10

Ochrona zdrowia ludzi i środowiska

Państwa członkowskie stosują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby gospodarowanie odpadami było prowadzone bez narażania zdrowia ludzkiego oraz bez szkody dla środowiska, w szczególności:

- bez zagrożenia dla wody, powietrza, gleby, roślin lub zwierząt;
- bez powodowania uciążliwości przez hałas lub zapachy; oraz
- bez niekorzystnych skutków dla terenów wiejskich lub miejsc o szczególnym znaczeniu.

Artykuł 11

Hierarchia postępowania z odpadami

1. Poniższa hierarchia postępowania z odpadami ma zastosowanie jako wiodąca zasada w zapobieganiu powstawania odpadów oraz przepisach i polityce gospodarowania odpadami:

- zapobieganie;
- przygotowywanie do ponownego użycia;

c) recykling;

d) inne metody odzysku, np. odzysk energii; oraz

e) unieszkodliwianie.

2. Stosując hierarchię postępowania z odpadami, o której mowa w ust. 1, państwa członkowskie podejmują działania sprzyjające rozwiązaniom, które dają najlepszy dla środowiska wynik całkowity. Może to oznaczać dla niektórych strumieni odpadów odstępianie od tej hierarchii, jeżeli jest to uzasadnione zastosowaniem metodologii myślenia o cyklu życia, obejmującej całkowity wpływ związany z wytwarzaniem i gospodarowaniem tymi odpadami.

Państwa członkowskie powinny brać pod uwagę ogólne zasady ochrony środowiska dotyczące ostrożności i zrównoważonego podejścia, wykonalności technicznej i opłacalności ekonomicznej, ochrony zasobów, a także całkowitego oddziaływania na środowisko, zdrowie ludzi, ekonomię i aspekty społeczne, zgodnie z art. 1 i 10.

Artykuł 12

Koszty

1. Zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci” koszty gospodarowania odpadami muszą być ponoszone przez pierwotnego wytwórcę odpadów lub przez obecnego albo poprzednich posiadaczy odpadów.

2. Państwa członkowskie mogą postanowić, że koszty gospodarowania odpadami będą ponoszone częściowo lub w całości przez producenta produktu, z którego odpady powstaną oraz że dystrybutorzy tych produktów mogą częściowo ponosić te koszty.

ROZDZIAŁ III

Gospodarowanie odpadami

Artykuł 13

Odpowiedzialność za gospodarowanie odpadami

1. Państwa członkowskie stosują niezbędne środki w celu zapewnienia, by każdy pierwotny wytwórca odpadów lub inny posiadacz odpadów dokonywał przetwarzania odpadów samodzielnie lub zlecał przetwarzanie dealerowi, zakładowi lub przedsięwzięciu wykonującemu czynności przetwarzania odpadów lub zlecił zorganizowanie przetwarzania prywatnemu lub publicznemu podmiotowi zajmującemu się zbieraniem odpadów zgodnie z art. 10 i 11.

2. W przypadku gdy odpady są przemieszczane w celu ich wstępnego przetworzenia od pierwotnego wytwórcy lub posiadacza do jednej z osób fizycznych lub prawnych, o których mowa w ust. 1, nie następuje zwolnienie z odpowiedzialności za przeprowadzenie ostatecznego procesu odzysku lub unieszkodliwienia.

Bez uszczerbku dla rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 państwa członkowskie mogą określić warunki odpowiedzialności i postanowić, w jakich przypadkach pierwotny wytwórca odpowiedzialny jest za wszystkie działania na odpadach w łańcuch ich przetwarzania lub w jakich odpowiedzialność może być dzielona lub przekazywana między uczestnikami tego łańcucha przetwarzania.

3. Państwa członkowskie mogą postanowić, zgodnie z art. 4a, że odpowiedzialność za organizację gospodarowania odpadami jest ponoszona częściowo lub całkowicie przez producenta produktu, z którego pochodzą odpady, i że dystrybutorzy tych produktów mogą ponosić wspólnie tę odpowiedzialność.

4. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, że na ich terytorium zakłady i przedsięwzięcia zajmujące się zawodowo zbieraniem i transportem odpadów dostarczają zebrane i transportowane przez siebie odpady do odpowiednich instalacji przetwarzania odpadów, z poszanowaniem obowiązków określonych w art. 10.

Artykuł 14

Zasady samowystarczalności i bliskości

1. Państwa członkowskie stosują właściwe środki, we współpracy z innymi państwami członkowskimi jeżeli jest to konieczne lub pożądaną, aby ustanowić zintegrowaną i wystarczającą sieć instalacji do unieszkodliwiania odpadów i instalacji do odzysku zmieszanych odpadów komunalnych zebranych z gospodarstw domowych, uwzględniającą przypadki, w których zbieranie takie obejmuje również takie odpady od innych wytwórców, z uwzględnieniem najlepszych dostępnych technik.

W drodze odstępstwa od rozporządzenia (WE) nr 1013/2006, aby chronić swoją sieć, państwa członkowskie mogą ograniczyć wchodzące transporty odpadów przeznaczonych do obiektów przekształcania termicznego, które zaklasyfikowano jako instalacje do odzysku, w przypadkach, gdy ustalono, że transporty takie doprowadziłyby w konsekwencji do tego, że krajowe odpady musiałyby być unieszkodliwiane lub musiałyby być przetwarzane w sposób niezgodny z planami gospodarki odpadami tych państw. Państwa członkowskie zawiadamiają Komisję o podjęciu takiej decyzji. Państwa członkowskie mogą również ograniczyć wychodzące transporty odpadów z przyczyn określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1013/2006.

2. Sieć, o której mowa w ust. 1, powinna być zaprojektowana w sposób umożliwiający Wspólnocie jako całości stać się samowystarczalną w zakresie unieszkodliwiania odpadów, jak również ich odzysku, a państwowym członkowskim umożliwić stopniowe osiągnięcie tego celu indywidualnie, przy uwzględ-

nieniu warunków geograficznych lub zapotrzebowania na specjalistyczne instalacje dla niektórych rodzajów odpadów.

3. Sieć, o której mowa w ust. 1, powinna umożliwiać unieszkodliwianie odpadów lub ich odzysk- w jednej z najbliższej położonych odpowiednich instalacji, za pomocą najodpowiedniejszych metod i technologii, w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony środowiska oraz zdrowia publicznego.

4. Zasady bliskości i samowystarczalności nie oznaczają, że każde państwo członkowskie musi posiadać na swoim terytorium pełen zakres obiektów do ostatecznego odzysku.

Artykuł 15

Zakaz mieszania odpadów niebezpiecznych

1. Państwa członkowskie stosują konieczne środki, dla zapewnienia, że odpady niebezpieczne nie będą mieszane zarówno z innymi kategoriami odpadów niebezpiecznych, jak i z innymi odpadami, substancjami lub materiałami. Mieszanie obejmuje rozcieńczanie substancji niebezpiecznych.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie mogą zezwolić na mieszanie, pod warunkiem że:

- a) proces mieszania prowadzony jest przez zakład lub przedsięwzięcie, które uzyskało zezwolenie zgodnie z art. 20;
- b) spełnione są warunki określone w art. 10, a niekorzystne skutki gospodarowania odpadami dla zdrowia ludzi i dla środowiska nie zwiększają się; oraz
- c) proces mieszania jest przeprowadzany zgodnie z najlepszymi dostępnymi technikami.

3. Z zastrzeżeniem technicznych i ekonomicznych kryteriów wykonalności, w przypadku gdy odpady niebezpieczne zostały zmieszane w sposób inny niż określony w ust. 1, odpady powinny, o ile to możliwe i niezbędne, zostać rozdzielone w celu zachowania zgodności z art. 10.

Artykuł 16

Oznakowywanie odpadów niebezpiecznych

1. Państwa członkowskie stosują konieczne środki w celu zagwarantowania, że w trakcie zbierania, transportu i czasowego magazynowania, odpady niebezpieczne są pakowane i oznakowywane zgodnie z obowiązującymi normami międzynarodowymi i wspólnotowymi.

2. Każdorazowo gdy odpady niebezpieczne są przemieszczane w obrębie państwa członkowskiego, towarzyszy im dokument identyfikacyjny, który może mieć postać elektroniczną, zawierający właściwe dane, określone w załączniku IB do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006.

Artykuł 17

Odpady niebezpieczne wytwarzane w gospodarstwach domowych

Art. 15, 16 i 32 nie mają zastosowania do odpadów zmieszanych wytwarzanych w gospodarstwach domowych.

Art. 16 i 32 nie mają zastosowania do odrębnych frakcji odpadów niebezpiecznych wytwarzanych w gospodarstwach domowych do czasu ich przejścia w celu zebrania, unieszkodliwienia lub odzysku przez zakład lub przedsięwzięcie, które uzyskało zezwolenie lub zostało zarejestrowane zgodnie z art. 20 lub 23.

Artykuł 18

Oleje odpadowe

1. Bez uszczerbku dla zobowiązań odnoszących się do gospodarowania odpadami niebezpiecznymi zawartych w art. 15 i 16, państwa członkowskie stosują niezbędne środki w celu zapewnienia, by:

- a) oleje odpadowe były zbierane osobno, w przypadkach gdy jest to technicznie wykonalne;
- b) oleje odpadowe były przetwarzane zgodnie z art. 10 i 11;
- c) w przypadkach gdy jest to technicznie wykonalne i opłacalne ekonomicznie, oleje odpadowe o różnych cechach nie były mieszane i by oleje odpadowe nie były mieszane z innymi odpadami lub substancjami, jeżeli takie mieszanie stanowi przeszkodę w ich przetwarzaniu.

2. Dla celów selektywnego zbierania olejów opadowych i ich właściwego przetwarzania państwa członkowskie mogą, w zależności od warunków krajowych, zastosować dodatkowe środki, takie jak wymagania techniczne, zasada odpowiedzialności producenta, instrumenty ekonomiczne lub dobrowolne porozumienia.

3. W przypadkach gdy oleje odpadowe, zgodnie z przepisami krajowymi, podlegają wymogom regeneracji, państwa członkowskie mogą postanowić, że takie oleje odpadowe są regenerowane, jeżeli jest to technicznie wykonalne, a w przypadkach gdy zastosowanie mają art. 11 lub 12 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 — mogą ograniczyć transgraniczny transport olejów opadowych ze swojego terytorium do spalarni lub współspalarni, aby dać pierwszeństwo regeneracji olejów opadowych.

Artykuł 19

Biodopady

Państwa członkowskie stosują środki, w odpowiednich przypadkach i zgodnie z art. 10 i 11, stwarzające zachęty do:

- a) selektywnego zbierania biodopadów;

- b) przetwarzania bioodpadów w sposób, który zapewni wysoki poziom ochrony środowiska;

- c) stosowania bezpiecznych dla środowiska materiałów wyprodukowanych z bioodpadów.

Komisja dokonuje oceny gospodarowania bioodpadami w celu przedłożenia wniosku, o ile będzie to wskazane.

ROZDZIAŁ IV

Zezwolenia i rejestracje

Artykuł 20

Wydawanie zezwoleń

1. Państwa członkowskie wymagają, aby wszystkie zakłady lub przedsięwzięcia, które zamierzają dokonywać przetwarzania odpadów, uzyskały zezwolenie od właściwego organu.

Zezwolenia takie określają przynajmniej następujące kwestie:

- a) rodzaje i ilości odpadów, które mogą być przetwarzane;
- b) dla każdego objętego zezwoleniem rodzaju procesu — wymogi techniczne i inne właściwe dla danego obiektu;
- c) środki bezpieczeństwa i ostrożności, które mają zostać zastosowane;
- d) metodę, która ma być stosowana w odniesieniu do każdego rodzaju procesu;
- e) czynności w zakresie monitorowania i kontroli, jakie mogą być niezbędne;
- f) zalecenia dotyczące zamknięcia obiektu i późniejszej ochrony, które mogą być niezbędne.

2. Zezwolenia mogą być udzielane na czas określony i mogą być odnawialne.

3. Jeżeli właściwy organ uzna, że planowana metoda przetwarzania jest niedopuszczalna z punktu widzenia ochrony środowiska, zwłaszcza jeżeli metoda ta jest niezgodna z art. 10, odmawia udzielenia zezwolenia.

4. Każde zezwolenie obejmujące spalanie lub współspalanie z odzyskiem energii zawiera warunek, że odzyskiwanie energii ma się odbywać przy wysokim poziomie efektywności energetycznej.

5. Pod warunkiem spełnienia wszystkich wymogów niniejszego artykułu, wszelkie zezwolenia wydawane na podstawie innych przepisów krajowych lub wspólnotowych mogą być połączone z zezwoleniem, o którym mowa w ust. 1, w jedno zezwolenie w przypadku, kiedy taki format zapobiega niepotrzebnemu powielaniu informacji i powtarzaniu pracy operatora lub właściwego organu.

Artykuł 21

Zwolnienia od wymogu posiadania zezwolenia

Państwa członkowskie mogą zwolnić z wymogu określonego w art. 20 ust. 1 zakłady lub przedsięwzięcia wykonujące następujące czynności:

- a) unieszkodliwianie w miejscu wytwarzania własnych odpadów niebędących niebezpiecznymi; lub
- b) odzysk odpadów.

Artykuł 22

Warunki zwolnienia

1. Jeżeli państwo członkowskie chce skorzystać ze zwolnień na mocy art. 21, ustanawia ono, w odniesieniu do każdego rodzaju działalności, ogólne zasady określające rodzaje i ilości odpadów, jakie mogą być objęte zwolnieniem, oraz metodę przetwarzania, jaka ma być zastosowana.

Zasady te powinny być zaprojektowane w sposób zapewniający, że odpady będą przetwarzane zgodnie z art. 10. W przypadku procesów unieszkodliwiania, o których mowa w art. 21 lit. a), zasady te powinny uwzględnić najlepsze dostępne techniki.

2. Oprócz zasad ogólnych przewidzianych w art. 1 ust. 1, państwa członkowskie ustanawiają szczegółowe warunki zwolnień w zakresie odpadów niebezpiecznych, obejmujących rodzaje działalności, jak również wszelkie inne konieczne wymogi prowadzenia różnych form odzysku odpadów, a także, tam gdzie to istotne, dopuszczalne wielkości zawartości substancji niebezpiecznych w odpadach oraz dopuszczalne wielkości emisji.

3. Państwa członkowskie informują Komisję o zasadach ogólnych ustanowionych zgodnie z ust. 1 i 2.

Artykuł 23

Rejestracja

O ile poniżej wymienione podmioty nie podlegają wymogom uzyskania zezwolenia, państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ prowadził rejestr:

- a) zakładów lub przedsięwzięć zajmujących się zawodowo zbieraniem lub transportem odpadów;
- b) dealerów lub brokerów; oraz
- c) zakładów lub przedsięwzięć, które podlegają zwolnieniom z wymogów posiadania zezwoleń zgodnie z art. 21.

Artykuł 24

Standardy minimalne

1. Minimalne standardy techniczne dla czynności przetwarzania wymagających zezwolenia na mocy art. 20 mogą być przyjmowane, w przypadkach gdy istnieją dowody, że takie

standardy minimalne mogą przynieść korzyści w kategoriach ochrony zdrowia ludzi i środowiska. Środki te mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną popaczoną z kontrolą, o której mowa w art. 36 ust. 2.

2. Takie standardy minimalne obejmują wyłącznie te czynności przetwarzania odpadów, które nie są objęte zakresem stosowania dyrektywy 96/61/WE lub nie nadają się do objęcia zakresem stosowania niniejszej dyrektywy.

3. Takie standardy minimalne:

- a) dotyczą głównych oddziaływań na środowisko danej czynności przetwarzania odpadów;
- b) zapewniają przetwarzanie odpadów zgodnie z art. 10;
- c) uwzględniają najlepsze dostępne techniki; oraz
- d) w odpowiednich przypadkach, obejmują elementy jakości przetwarzania i wymogów technologicznych.

4. Standardy minimalne dla czynności przetwarzania wymagających rejestracji na mocy art. 23 lit. a) i b) są przyjmowane w przypadkach, gdy istnieją dowody, że takie standardy minimalne, obejmujące również kwalifikacje techniczne podmiotów zajmujących się zbieraniem i transportem, dealerów lub brokerów, mogą przynieść korzyści w kategoriach ochrony zdrowia ludzi i środowiska lub uniknięcia zakłóceń na rynku wewnętrznym.

Środki te, których celem jest zastąpienie innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy przez uzupełnienie jej, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 36 ust. 2.

ROZDZIAŁ V

Plany i programy

Artykuł 25

Plany gospodarki odpadami

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich właściwe organy opracowały co najmniej jeden plan gospodarki odpadami zgodnie z art. 1, 10, 11 i 14.

Plany te z osobna lub łącznie pokrywają cały obszar geograficzny danego państwa członkowskiego.

2. Plany gospodarki odpadami, zawierają analizę bieżącej sytuacji w zakresie gospodarowania odpadami na danym obszarze geograficznym, jak również określają środki, jakie należy zastosować, aby udoskonalić racjonalne z punktu widzenia środowiska przygotowanie do ponownego użycia, recyklingu, odzysku oraz bezpiecznego unieszkodliwiania odpadów i ocenę tego, w jaki sposób plan wspiera realizację celów i przepisów niniejszej dyrektywy.

3. Plan gospodarki odpadami zawiera, w odpowiednich przypadkach i z uwzględnieniem poziomu geograficznego i pokrycia danego obszaru planowania, przynajmniej następujące informacje:

- a) rodzaj, ilość i źródło odpadów powstających na danym terytorium; odpady, które prawdopodobnie zostaną przemieszczone poza terytorium kraju lub na nie, a także ocenę kształtowania się strumieni odpadów w przyszłości;
- b) obowiązujące dotychczas systemy zbierania odpadów oraz większe instalacje do unieszkodliwiania i odzysku odpadów, w tym wszelkie rozwiązania dotyczące olejów odpadowych, odpadów niebezpiecznych lub strumieni odpadów objętych szczegółowymi przepisami wspólnotowymi;
- c) ocena potrzeby tworzenia nowych systemów zbierania, zamknięcia istniejących obiektów, dodatkowej infrastruktury na potrzeby odpadów zgodnie z art. 10 oraz, w razie potrzeby, inwestycji związanych z powyższym;
- d) w razie potrzeby wystarczające informacje dotyczące kryteriów lokalizacji do celów identyfikacji obiektów oraz wydolności przyszłych instalacji do unieszkodliwiania lub większych instalacji do odzysku;
- e) ogólna polityka w sprawie gospodarowania odpadami, wraz z planowanymi technologiami i metodami gospodarowania odpadami lub polityki w sprawie odpadów powodujących konkretne problemy w gospodarowaniu odpadami.

4. Plan gospodarki odpadami może zawierać, z uwzględnieniem poziomu geograficznego i pokrycia danego obszaru planowania, następujące informacje:

- a) aspekty organizacyjne związane z gospodarowaniem odpadami, w tym również opis podziału odpowiedzialności między podmioty publiczne i prywatne zajmujące się gospodarowaniem odpadami;
- b) ocena użyteczności i przydatności stosowania instrumentów ekonomicznych i innych do rozwiązywania problemów związanych z odpadami, z uwzględnieniem potrzeby utrzymania niezakłóconego funkcjonowania rynku wewnętrznego;
- c) wykorzystywanie kampanii informacyjnych i kierowanie informacji do ogółu społeczeństwa lub konkretnej grupy konsumentów;
- d) skażone w przeszłości miejsca unieszkodliwiania odpadów i środki dla ich przywrócenia do poziomu wymagań prawnych.

5. Plany gospodarki odpadami są zgodne z wymogami dotyczącymi planowania gospodarowania odpadami, określonymi w art. 14 dyrektywy 94/62/WE, oraz strategią wdrażającą cel w zakresie zmniejszenia ilości odpadów ulegających biodegradacji kierowanych na składowiska odpadów, o której mowa w art. 5 dyrektywy 1999/31/WE.

Artykuł 26

Programy zapobiegania powstawaniu odpadów

1. Państwa członkowskie opracowują, zgodnie z art. 1 i 11, programy zapobiegania powstawaniu odpadów nie później niż w terminie ... (*).

(*) Pięć lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Programy te powinny być zintegrowane z planami gospodarki odpadami, przewidzianymi w art. 26, lub w stosownych przypadkach z innymi programami dotyczącymi polityki w dziedzinie środowiska, lub funkcjonować jako odrębne programy. W przypadku gdy taki program jest zintegrowany z planem gospodarowania odpadami lub innymi programami, środki służące zapobieganiu powstawania odpadów powinny być wyraźnie zdefiniowane.

2. Programy określone w ust. 1 ustalają cele zapobiegania powstawaniu odpadów. Państwa członkowskie opisują istniejące środki zapobiegawcze i oceniają użyteczność przykładów środków wskazanych w załączniku IV lub innych stosownych środków.

Celem takich celów i środków jest przerwanie powiązania pomiędzy wzrostem gospodarczym a wpływem na środowisko związanym z wytwarzaniem odpadów.

3. Państwa członkowskie określają odpowiednie właściwe jakościowe lub ilościowe poziomy odniesienia dla przyjętych środków zapobiegania powstawaniu odpadów w celu nadzorowania i oceny postępu w zakresie tych środków, a także mogą w tym samym celu określać odpowiednie jakościowe i ilościowe cele i wskaźniki inne niż te, o których mowa w ust. 4.

4. Wskaźniki dla środków zapobiegania powstawaniu odpadów mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 36 ust. 3.

5. Komisja opracowuje wytyczne, aby pomóc państwom członkowskim w przygotowaniu tych programów.

Artykuł 27

Ocena i przegląd planów i programów

Państwa członkowskie zapewniają, aby plany gospodarki odpadami i programy zapobiegania powstawaniu odpadów były oceniane przynajmniej co sześć lat i poprawiane stosownie do potrzeb.

Artykuł 28

Udział społeczeństwa

Państwa członkowskie zapewniają, by zainteresowane strony oraz ogół społeczeństwa miały możliwość udziału w opracowywaniu planów gospodarki odpadami i programów zapobiegania powstawaniu odpadów oraz by miały dostęp do opracowanych już planów i programów, zgodnie z dyrektywą 2003/35/WE lub, jeżeli ma to zastosowanie, dyrektywą 2001/42/WE Parlamentu europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko ⁽¹⁾. Państwa członkowskie zamieszczają te plany i programy w dostępnym publicznie portalu internetowym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 197 z 21.7.2001, str. 30.

Artykuł 29

Współpraca

Państwa członkowskie współpracują, w odpowiednich przypadkach, z innymi zainteresowanymi państwami członkowskimi i z Komisją w celu sporządzenia planów gospodarki odpadami i programów zapobiegania powstawaniu odpadów, zgodnie z art. 25 i 26.

Artykuł 30

Informacje, które mają zostać przedłożone Komisji

1. Państwa członkowskie informują Komisję o planach gospodarki odpadami i programach zapobiegania powstawaniu odpadów, o których mowa w art. 25 i 26, po ich przyjęciu oraz o wszelkich znacznych zmianach tych planów i programów.

2. Format zawiadomienia o przyjęciu i istotnych zmianach tych planów i programów jest określany zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 36 ust. 3.

ROZDZIAŁ VI

Inspekcje i dokumentacja

Artykuł 31

Inspekcje

1. Zakłady lub przedsiębiorstwa, które dokonują procesów przetwarzania odpadów, zakłady lub przedsiębiorstwa, które zawodowo zajmują się zbieraniem i transportem odpadów, brokerzy i dealerzy oraz zakłady lub przedsiębiorstwa produkujące odpady niebezpieczne podlegają odpowiednim okresowym kontrolom, przeprowadzanym przez właściwe organy.

2. Kontrole dotyczące procesów zbierania i transportu obejmują miejsce pochodzenia, charakter, ilość i miejsce przeznaczenia zbieranych i transportowanych odpadów.

3. Państwa członkowskie mogą uwzględnić rejestracje uzyskane w ramach wspólnotowego systemu ekozarządzania i audytu (EMAS), w szczególności w odniesieniu do częstotliwości i intensywności inspekcji.

Artykuł 32

Prowadzenie ewidencji

1. Zakłady lub przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 20 ust. 1, wytwórcy odpadów niebezpiecznych oraz zakłady i przedsiębiorstwa, które zawodowo zajmują się zbieraniem i transportem odpadów niebezpiecznych lub funkcjonują jako dealerzy i brokerzy odpadów niebezpiecznych, prowadzą ewidencję ilości, charakteru, miejsca pochodzenia odpadów oraz, w odpowiednich przypadkach, miejsca przeznaczenia, częstotliwości zbierania, sposobu transportu oraz przewidywanej metody przetwarzania odpadów i udostępniają te informacje właściwym organom na ich żądanie.

2. W przypadku odpadów niebezpiecznych dokumentację należy przechowywać przez co najmniej trzy lata, z wyłączeniem zakładów i przedsiębiorstw transportujących odpady niebezpieczne, które muszą przechowywać taką dokumentację przez co najmniej 12 miesięcy.

Dowody przeprowadzenia czynności gospodarowania odpadami muszą być dostarczone na żądanie właściwych organów lub poprzedniego posiadacza.

3. Państwa członkowskie mogą również wymagać, aby wytwórcy odpadów innych niż niebezpieczne stosowali się do przepisów zawartych w ust. 1 i 2.

Artykuł 33

Egzekwowanie i sankcje

1. Państwa członkowskie stosują niezbędne środki zakazujące porzucania odpadów, składowania ich w miejscach do tego nieprzeznaczonych lub niekontrolowanego gospodarowania nimi.

2. Państwa członkowskie określają przepisy dotyczące sankcji stosowanych w przypadku naruszeń przepisów niniejszej dyrektywy, a także stosują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonania. Sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

ROZDZIAŁ VII

Przepisy końcowe

Artykuł 34

Sprawozdawczość i przegląd

1. Co trzy lata państwa członkowskie przekazują Komisji informacje na temat wdrażania niniejszej dyrektywy, w postaci sprawozdania sektorowego w formie elektronicznej. Sprawozdanie to zawiera również informacje o gospodarowaniu olejami odpadowymi i o osiągniętym postępie w zakresie realizacji programów zapobiegania powstawaniu odpadów.

Sprawozdanie to jest sporządzane na podstawie kwestionariusza lub wzoru ustalonego przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 6 dyrektywy Rady 91/692/EWG z dnia 23 grudnia 1991 r. normalizująca i racjonalizująca sprawozdania w sprawie wykonywania niektórych dyrektyw odnoszących się do środowiska⁽¹⁾. Sprawozdanie to jest przedstawiane Komisji w terminie dziewięciu miesięcy od zakończenia trzyletniego okresu, którego dotyczy.

2. Komisja przesyła kwestionariusz lub wzór do państw członkowskich na sześć miesięcy przed rozpoczęciem okresu, którego dotyczy sprawozdanie sektorowe.

3. Komisja publikuje sprawozdanie dotyczące wdrażania niniejszej dyrektywy w terminie dziewięciu miesięcy od daty otrzymania sprawozdań sektorowych od państw członkowskich zgodnie z ust. 1.

⁽¹⁾ Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 48. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003.

4. W pierwszym sprawozdaniu sporządzonym ... (*) Komisja dokonuje przeglądu procesu wdrażania niniejszej dyrektywy oraz przedstawia wniosek w sprawie jej zmiany, jeżeli jest to stosowne. Sprawozdanie obejmuje także ocenę obowiązujących w państwach członkowskich programów zapobiegania powstawaniu odpadów, celów liczbowych i wskaźników zapobiegania oraz ocenę, w oparciu o informacje przekazane zgodnie z art. 30, możliwości wprowadzenia programów, celów liczbowych i wskaźników na szczeblu wspólnotowym.

Artykuł 35

Interpretacja i dostosowanie do postępu technicznego

1. Komisja może opracować wytyczne do interpretacji definicji odzysku i unieszkodliwiania zawartych w art. 3 pkt 14) i 18).

W razie konieczności należy szczegółowo określić stosowanie wzoru dla obiektów przekształcania termicznego, o których mowa w załączniku II R1. Można uwzględnić lokalne warunki klimatyczne, jak np. bardzo niskie temperatury i zapotrzebowanie na energię cieplną, o ile mają one wpływ na ilość energii, która może zostać technicznie wykorzystana lub wyprodukowana w postaci energii elektrycznej, cieplnej, chłodniczej lub pary technologicznej. Można również uwzględnić lokalne warunki regionów najbardziej oddalonych, o których mowa w art. 299 ust. 2 akapit czwarty Traktatu i terytoriów, o których mowa w art. 25 Aktu o przystąpieniu z 1985 r. Środek ten, którego celem jest zastąpienie innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy przez uzupełnienie jej, jest przyjmowany zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 36 ust. 2.

2. Załączniki mogą zostać zmienione w świetle postępu naukowego i technicznego. Środki te, których celem jest zastąpienie innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 36 ust. 2.

Artykuł 36

Procedura komitetu

1. Komisję wspomaga komitet.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, zastosowanie mają art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Okres, o którym mowa w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE, ustala się na trzy miesiące.

4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Artykuł 37

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia ... (**).

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych przez nie w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 38

Uchylenie

Dyrektywy 75/439/EWG, 91/689/EWG i 2006/12/WE zostają uchylone ze skutkiem od ... (**).

Odesłania do uchylonych dyrektyw uznaje się za odesłania do niniejszej dyrektywy i odczytuje się je zgodnie z tabelą korelacji przedstawioną w załączniku V.

Artykuł 39

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 40

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w ...

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

(*) Sześć lat od wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(**) 24 miesiące po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

ZAŁĄCZNIK I

Procesy unieszkodliwiania

- D 1 Składowanie w gruncie lub na powierzchni ziemi (np. składowiska itp.)
- D 2 Przetwarzanie w glebie i ziemi (np. biodegradacja odpadów płynnych lub szlamów w glebie i ziemi itd.)
- D 3 Głębokie zatłaczanie (np. zatłaczanie odpadów w postaci umożliwiającej pompowanie do odwiertów, wysadów solnych lub naturalnie powstających komór itd.)
- D 4 Retencja powierzchniowa (np. umieszczanie odpadów ciekłych i szlamów w dołach, poletkach osadowych lub lagunach itd.)
- D 5 Składowanie na składowiskach w sposób celowo zaprojektowany (np. umieszczanie w uszczelnionych oddzielnych komorach, przykrytych i izolowanych od siebie wzajemnie i od środowiska, itd.)
- D 6 Odprowadzanie do wód z wyjątkiem mórz/oceanów
- D 7 Odprowadzanie do mórz/oceanów, w tym lokowanie na dnie mórz
- D 8 Obróbka biologiczna, niewymieniona w innym punkcie niniejszego załącznika, w wyniku której powstają ostateczne związki lub mieszanki, które są usuwane za pomocą któregośkolwiek spośród procesów wymienionych w punktach D 1–D 12
- D 9 Obróbka fizyczno-chemiczna, niewymieniona w innym punkcie niniejszego załącznika, w wyniku której powstają ostateczne związki lub mieszaniny usuwane za pomocą któregośkolwiek spośród procesów wymienionych w punktach D 1–D 12 (np. odparowanie, suszenie, kalcynacja itp.)
- D 10 Przekształcanie termiczne na lądzie
- D 11 Przekształcanie termiczne na morzu (*)
- D 12 Trwałe składowanie (np. umieszczanie pojemników w kopalniach itd.)
- D 13 Sporządzanie mieszanki lub mieszanie przed poddaniem odpadów któremukolwiek z procesów wymienionych w punktach D 1–D 12 (**)
- D 14 Przepakowywanie przed poddaniem któremukolwiek z procesów wymienionych w punktach D 1–D 13
- D 15 Magazynowanie poprzedzające którykolwiek z procesów wymienionych w punktach D 1–D 14 (z wyjątkiem tymczasowego magazynowania, przed zbieraniem, w miejscu gdzie odpady są wytwarzane) (***)

(*) Ten proces jest zabroniony na mocy przepisów UE i konwencji międzynarodowych.

(**) Jeżeli nie istnieje inny właściwy kod D, mogą tu być uwzględnione procesy wstępne poprzedzające unieszkodliwienie, w tym wstępna obróbka, jak np. sortowanie, kruszenie, zagęszczanie, granulacja, suszenie, rozdrabnianie, kondycjonowanie lub separacja przed poddaniem któremukolwiek spośród procesów wymienionych w pkt D 1–D 12.

(***) Tymczasowe magazynowanie oznacza wstępne magazynowanie zgodne z art. 3 lit. j).

ZAŁĄCZNIK II

Procesy odzysku

- R 1 Wykorzystanie głównie jako paliwa lub innego środka wytwarzania energii (*)
- R 2 Odzysk/regeneracja rozpuszczalników
- R 3 Recykling/odzysk substancji organicznych, które nie są stosowane jako rozpuszczalniki (w tym kompostowanie i inne biologiczne procesy przekształcania) (**)
- R 4 Recykling/odzysk metali i związków metali
- R 5 Recykling/odzysk innych materiałów nieorganicznych (***)
- R 6 Regeneracja kwasów lub zasad
- R 7 Odzysk składników stosowanych do redukcji zanieczyszczeń
- R 8 Odzysk składników z katalizatorów
- R 9 Powtórna rafinacja lub inne sposoby ponownego użycia olejów
- R 10 Obróbka na powierzchni ziemi przynosząca korzyści w rolnictwa lub poprawę stanu środowiska
- R 11 Wykorzystywanie odpadów uzyskanych w wyniku któregośkolwiek z procesów wymienionych w punktach R 1–R 10
- R 12 Wymiana odpadów w celu poddania ich któremukolwiek z procesów wymienionych w punktach R 1–R 11 (****)
- R 13 Magazynowanie odpadów poprzedzające którykolwiek z procesów wymienionych w punktach R 1–R 12 (z wyjątkiem tymczasowego magazynowania, poprzedzające zbieranie, w miejscu gdzie odpady są wytwarzane) (*****)

(*) Pozycja ta obejmuje obiekty przekształcania termicznego przeznaczone wyłącznie do przetwarzania komunalnych odpadów stałych, pod warunkiem że ich efektywność energetyczna jest równa lub większa niż:

— 0,60 dla działających instalacji, które otrzymały zezwolenie zgodnie ze stosowanymi przepisami wspólnotowymi obowiązującymi przed dniem 1 stycznia 2009 r.,

— 0,65 dla instalacji, które otrzymały zezwolenie po dniu 31 grudnia 2008 r.,

przy zastosowaniu następującego wzoru:

$$\text{Efektywność energetyczna} = (E_p - (E_f + E_i)) / (0,97 \times (E_w + E_f))$$

Gdzie:

E_p oznacza roczną ilość energii produkowanej rocznie jako energia cieplna lub elektryczna. Oblicza się ją przez pomnożenie ilości energii elektrycznej przez 2,6 a energii cieplnej wyprodukowanej w celach komercyjnych przez 1,1 (GJ/rok),

E_f oznacza ilość energii wprowadzanej rocznie do systemu, pochodzącej ze spalania paliw biorących udział w wytwarzaniu pary (GJ/rok),

E_w oznacza roczną ilość energii zawartej w przetwarzanych odpadach, obliczanej przy zastosowaniu dolnej wartości opałowej netto odpadów (GJ/rok),

E_i oznacza roczną ilość energii wprowadzanej z zewnątrz z wyłączeniem E_w i E_f (GJ/rok),

0,97 jest współczynnikiem uwzględniającym straty energii przez popiół denny i promieniowanie.

Wzór ten stosowany jest zgodnie z dokumentem referencyjnym dotyczącym najlepszych dostępnych technik dla termicznego przekształcania odpadów.

(**) Pozycja ta obejmuje zgazowanie i pirolizę z wykorzystaniem tych składników jako odczynników chemicznych.

(***) Pozycja ta obejmuje oczyszczanie gruntu prowadzące do odzysku gruntu i recykling nieorganicznych materiałów budowlanych.

(****) Jeżeli nie istnieje inny właściwy kod D, może to obejmować procesy wstępne poprzedzające przetwarzanie wstępne odpadów, jak np. demontaż, sortowanie, kruszenie, zagęszczanie, granulację, suszenie, rozdrabnianie, kondycjonowanie, przepakowywanie, separację, tworzenie mieszanek lub mieszanie przed poddaniem któremukolwiek z procesów wymienionych w punktach R 1–R 11.

(*****) Tymczasowe magazynowanie oznacza wstępne magazynowanie zgodne z art. 3 lit. 10).

ZAŁĄCZNIK III

Właściwości odpadów, które czynią z nich odpady niebezpieczne

- H 1 „Wybuchowe”: substancje i preparaty, które mogą wybuchnąć pod wpływem ognia lub które są bardziej wrażliwe na wstrząs lub tarcie niż dinitrobenzen.
- H 2 „Uleniające”: substancje i preparaty, które w kontakcie z innymi substancjami, w szczególności z substancjami łatwopalnymi, wykazują silne reakcje egzotermiczne.
- H 3-A „Wysoce łatwopalne”:
- substancje i preparaty ciekłe o temperaturze zapłonu niższej niż 21 °C (w tym skrajnie łatwopalne ciecze), lub
 - substancje i preparaty, które mogą się rozgrzać, a następnie zapalić pod wpływem kontaktu z powietrzem w temperaturze otoczenia, bez doprowadzenia energii, lub
 - substancje i preparaty stałe, które mogą z łatwością zapalić się po krótkim kontakcie ze źródłem zapłonu i które palą się nadal lub ulegają zniszczeniu po usunięciu źródła zapłonu, lub
 - substancje i preparaty gazowe, łatwopalne w powietrzu pod normalnym ciśnieniem, lub
 - substancje i preparaty, które w kontakcie z wodą lub wilgotnym powietrzem tworzą wysoce łatwopalne gazy w niebezpiecznych ilościach.
- H 3-B „Łatwopalne”: substancje i preparaty ciekłe o temperaturze zapłonu równej lub wyższej niż 21 °C i niższej niż lub równej 55 °C.
- H 4 „Drażniące”: substancje i preparaty niewykazujące działania żrącego, które w wyniku bezpośredniego, długotrwałego lub powtarzającego się kontaktu ze skórą lub błoną śluzową mogą wywołać stan zapalny.
- H 5 „Szkodliwe”: substancje i preparaty, które w przypadku ich wdychania, spożycia lub wniknięcia przez skórę mogą powodować ograniczone zagrożenie dla zdrowia.
- H 6 „Toksyczne”: substancje i preparaty (w tym substancje i preparaty bardzo toksyczne), które w przypadku ich wdychania, spożycia lub wniknięcia przez skórę mogą powodować poważne, ostre lub chroniczne zagrożenie dla zdrowia, a nawet śmierć.
- H 7 „Rakotwórcze”: substancje i preparaty, które w przypadku ich wdychania, spożycia lub wniknięcia przez skórę mogą wywołać raka lub zwiększać częstotliwość jego występowania.
- H 8 „Żrące”: substancje i preparaty, które w zetknięciu z żywymi tkankami mogą spowodować ich zniszczenie.
- H 9 „Zakaźne”: substancje i preparaty zawierające żywe drobnoustroje lub ich toksyny, o których wiadomo lub co do których istnieją wiarygodne podstawy do przyjęcia, że wywołują choroby u ludzi lub innych żywych organizmów.
- H 10 „Działające szkodliwie na rozrodczość”: substancje i preparaty, które w przypadku ich wdychania, spożycia lub wniknięcia przez skórę mogą wywołać niedziedziczne wrodzone deformacje lub zwiększyć częstotliwość ich występowania.
- H 11 „Mutagenne”: substancje i preparaty, które w przypadku ich wdychania, spożycia lub wniknięcia przez skórę mogą wywołać dziedziczne defekty genetyczne lub zwiększyć częstotliwość ich występowania.
- H 12 Odpady, które w kontakcie z wodą, powietrzem lub kwasem uwalniają toksyczne lub bardzo toksyczne gazy.
- H 13 (*) „Uczulające”: substancje i preparaty, które w przypadku ich wdychania lub wniknięcia przez skórę, są w stanie wywołać reakcję nadwrażliwości, tak że w wyniku dalszego narażenia na kontakt z tą substancją lub preparatem pojawiają się charakterystyczne skutki negatywne.
- H 14 „Ekotoksyczne”: odpady, które stanowią lub mogą stanowić bezpośrednie lub opóźnione zagrożenie dla co najmniej jednego elementu środowiska.
- H 15 Odpady, które po zakończeniu procesu unieszkodliwiania mogą w dowolny sposób wydzielić inną substancję, np. w formie odcieku, która ma którąkolwiek spośród cech wymienionych powyżej.

(*) O ile dostępne są metody badawcze.

Uwagi

1. Przypisania właściwości niebezpiecznych: „toksyczne” (i „wysoce toksyczne”), „szkodliwe”, „żrące”, „drażniące”, „rakotwórcze”, „działające szkodliwie na rozrodczość”, „mutagenne” i „ekotoksyczne” dokonuje się na podstawie kryteriów określonych w załączniku VI do dyrektywy Rady 67/548/EWG dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych ⁽¹⁾.
2. W odpowiednich przypadkach mają zastosowanie wartości dopuszczalne wyszczególnione w załącznikach II i III do dyrektywy 1999/45/EWG Parlamentu europejskiego i Rady z dnia 31 maja 1999 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania preparatów ⁽²⁾ niebezpiecznych.

Metody badawcze

Metody, które należy stosować, są opisane w załączniku V dyrektywy 67/548/EWG i w innych odnośnych notach CEN.

⁽¹⁾ Dz.U. 196 z 16.8.1967, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/102/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 241).

⁽²⁾ Dz.U. L 200 z 30.7.1999, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, str. 1. Wersja poprawiona w Dz.U. L 136 z 29.5.2007, str. 3).

ZAŁĄCZNIKA IV

Przykłady środków służących zapobieganiu powstawaniu odpadów, o których mowa w art. 26a

Środki, które mogą mieć wpływ na warunki ramowe związane z wytwarzaniem odpadów

1. Wykorzystanie środków planowania lub innych instrumentów ekonomicznych wspierających efektywne wykorzystanie zasobów.
2. Promocja badań i rozwoju w obszarze pozyskiwania czystszych i bardziej oszczędnych produktów i technologii oraz upowszechnianie i wykorzystywanie wyników takich badań i rozwoju.
3. Opracowanie na wszystkich poziomach skutecznych i przydatnych wskaźników presji na środowisko związanej z wytwarzaniem odpadów, przy czym celem tych wskaźników ma być przyczynienie się do zapobiegania powstawaniu odpadów, od porównywania produktów na poziomie Wspólnoty, przez działania podjęte przez władze lokalne, po środki ogólnokrajowe.

Środki, które mogą mieć wpływ na fazę projektu, produkcji i dystrybucji

4. Promocja eko-projektowania (systematycznego uwzględniania aspektów środowiskowych przy projektowaniu produktu z zamiarem poprawienia charakterystyki oddziaływania, jakie dany produkt wywiera na środowisko przez cały cykl życia).
5. Dostarczanie informacji o technikach zapobiegania powstawaniu odpadów z zamiarem ułatwiania wprowadzania najlepszych dostępnych technik w przemyśle.
6. Organizacja szkoleń dla właściwych organów w zakresie wprowadzania wymogów dotyczących zapobiegania powstawaniu odpadów do zezwoleń udzielanych na mocy niniejszej dyrektywy oraz dyrektywy 96/61/WE.
7. Objęcie środkami zapobiegania wytwarzaniu odpadów instalacji niepodlegających dyrektywie 96/61/WE. W odpowiednich przypadkach środki takie mogą zawierać oceny i plany zapobiegania powstawaniu odpadów.
8. Wykorzystanie kampanii informacyjnych oraz zapewnienie wsparcia finansowego, decyzyjnego i innego rodzaju wsparcia dla przedsiębiorstw. Środki takie będą szczególnie skuteczne, jeżeli będą skierowane i dostosowane do małych i średnich przedsiębiorstw i będą działały przez sieci istniejących powiązań gospodarczych.
9. Stosowanie dobrowolnych umów, paneli konsumentów i producentów lub negocjacji sektorowych, zmierzających do tego, aby dane przedsiębiorstwa lub sektory przemysłu wyznaczały własne plany lub cele zapobiegania powstawaniu odpadów lub udoskonalały nieoszczędne produkty lub opakowania.
10. Promocja wiarygodnych systemów zarządzania środowiskiem, w tym EMAS i ISO 14001.

Środki, które mogą mieć wpływ na fazę konsumpcji i użytkowania

11. Instrumenty ekonomiczne, takie jak zachęty do czystych zakupów lub wprowadzenie obowiązkowej zapłaty przez konsumentów za dany artykuł lub element opakowania, który w przeciwnym wypadku byłby wydawany bezpłatnie.
 12. Wykorzystanie kampanii informacyjnych i kierowanie informacji do ogółu społeczeństwa lub konkretnej grupy konsumentów.
 13. Promocja wiarygodnego etykietowania ekologicznego.
 14. Porozumienia z sektorem przemysłu, np. dotyczące paneli produktów podobnych do prowadzonych w ramach zintegrowanych polityk produktowych lub umowy z detalistami w sprawie dostępności informacji o zapobieganiu powstawaniu odpadów oraz w sprawie produktów powodujących mniejsze oddziaływanie na środowisko.
 15. W kontekście zamówień publicznych i zaopatrzenia przedsiębiorstw — włączanie kryteriów związanych z ochroną środowiska i zapobieganiem powstawaniu odpadów do zaproszeń do składania ofert i kontraktów, zgodnie z Podręcznikiem na temat ekologicznych zamówień publicznych, opublikowanym przez Komisję 29 października 2004 r.
 16. Propagowanie ponownego użycia lub naprawy wyrzucanych produktów lub ich składników, w szczególności przez stosowanie środków edukacyjnych, ekonomicznych, logistycznych i innych, takich jak wspieranie lub tworzenie akredytowanych sieci napraw i ponownego użycia, zwłaszcza w regionach gęsto zaludnionych.
-

ZAŁĄCZNIK V

Tabela zgodności

Dyrektywa 2006/12/WE	Niniejsza dyrektywa
Art. 1(1)(a)	Art. 3(1)
Art. 1(1)(b)	Art. 3(5)
Art. 1(1)(c)	Art. 3(6)
Art. 1(1)(d)	Art. 3(9)
Art. 1(1)(e)	Art. 3(18)
Art. 1(1)(f)	Art. 3(14)
Art. 1(1)(g)	Art. 3(10)
Art. 1(2)	Art. 6
Art. 2(1)	Art. 2(1)
Art. 2(1)(a)	Art. 2(1)(a)
Art. 2(1)(b)	Art. 2(2)
Art. 2(1)(b)(i)	Art. 2(1)(d)
Art. 2(1)(b)(ii)	Art. 2(2)(d)
Art. 2(1)(b)(iii)	Art. 2(1)(f) and (2)(c)
Art. 2(1)(b)(iv)	Art. 2(2)(a)
Art. 2(1)(b)(v)	Art. 2(1)(e)
Art. 2(2)	Art. 2(4)
Art. 3(1)	Art. 11
Art. 4(1)	Art. 10
Art. 4(2)	Art. 33(1)
Art. 5	Art. 14
Art. 6	—
Art. 7	Art. 25
Art. 8	Art. 13
Art. 9	Art. 20
Art. 10	Art. 20
Art. 11	Art. 21 i 22
Art. 12	Art. 23
Art. 13	Art. 31
Art. 14	Art. 32
Art. 15	Art. 12
Art. 16	Art. 34

Dyrektywa 2006/12/WE	Niniejsza dyrektywa
Art. 17	Art. 35
Art. 18 ust. 1	Art. 36 ust. 1
—	Art. 36 ust. 2
Art. 18 ust. 2	Art. 36 ust. 4
Art. 18 ust. 3	Art. 36 ust. 3
Art. 19	Art. 37
Art. 20	—
Art. 21	Art. 39
Art. 22	Art. 40
Załącznik I	—
Załącznik IIA	Załącznik I
Załącznik IIB	Załącznik II
Dyrektywa 75/439/EWG	Niniejsza dyrektywa
Art. 1(1)	Art. 3(17)
Art. 2	Art. 10 i 18
Art. 3(1) i (2)	—
Art. 3(3)	Art. 10
Art. 4	Art. 10
Art. 5(1)	—
Art. 5(2)	—
Art. 5(3)	—
Art. 5(4)	Art. 23 i 31
Art. 6	Art. 20
Art. 7(a)	Art. 10
Art. 7(b)	—
Art. 8(1)	—
Art. 8(2)(a)	—
Art. 8(2)(b)	—
Art. 8(3)	—
Art. 9	—
Art. 10(1)	Art. 15
Art. 10(2)	Art. 10
Art. 10(3) i (4)	—
Art. 10(5)	Art. 16, 18, 22, 31 i 32

Dyrektywa 75/439/EWG	Niniejsza dyrektywa
Art. 11	—
Art. 12	Art. 32
Art. 13(1)	Art. 31
Art. 13(2)	—
Art. 14	—
Art. 15	—
Art. 16	—
Art. 17	—
Art. 18	Art. 34
Art. 19	—
Art. 20	—
Art. 21	—
Art. 22	—
Załącznik I	—
Dyrektywa 91/689/EWG	Niniejsza dyrektywa
Art. 1(1)	—
Art. 1(2)	—
Art. 1(3)	—
Art. 1(4)	Art. 63 ust. 2
Art. 1(5)	Art. 17
Art. 2(1)	Art. 20
Art. 2(2)–(4)	Art. 15
Art. 3	Art. 21 i 22
Art. 4(1)	Art. 31
Art. 4(2)(3)	Art. 32
Art. 5(1)	Art. 16(1)
Art. 5(2)	Art. 31
Art. 5(3)	Art. 16(2)
Art. 6	Art. 25
Art. 7	—
Art. 8	—
Art. 9	—
Art. 10	—

Dyrektywa 91/689/EWG	Niniejsza dyrektywa
Art. 11	—
Art. 12	—
Załącznik I i II	—
Załącznik III	Załącznik III

UZASADNIENIE RADY

I. WSTĘP

1. W dniu 26 grudnia 2005 r. Komisja przekazała Radzie wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie odpadów ⁽¹⁾. Wniosek jest oparty na art. 175 ust. 1 Traktatu.
2. Parlament Europejski przyjął swoją opinię w pierwszym czytaniu w dniu 13 lutego 2007 r.

Komitet Ekonomiczno-Społeczny i Komitet Regionów wydały swoje opinie w dniach, odpowiednio, 19 czerwca i 14 czerwca 2006 r. ⁽²⁾.
3. W dniu 20 grudnia 2007 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko zgodnie z art. 251 Traktatu.

II. CELE

Cele projektu dyrektywy są następujące:

- uproszczenie i modernizacja obowiązujących obecnie przepisów,
- wprowadzenie w życie bardziej ambitnej i bardziej skutecznej polityki zapobiegania powstawaniu odpadów,
- stworzenie zachęt do ponownego wykorzystywania i recyklingu odpadów.

Projekt dyrektywy przewiduje:

- wprowadzenie celu związanego z ochroną środowiska,
- sprecyzowanie pojęć odzysku i unieszkodliwiania,
- sprecyzowanie warunków mieszania odpadów niebezpiecznych,
- wprowadzenie, w odniesieniu do wybranych kategorii odpadów, procedury precyzowania, kiedy odpad przestaje być odpadem,
- procedurę ustalania minimalnych standardów technicznych dla pewnej liczby czynności gospodarowania odpadami,
- nowy wymóg opracowania krajowych programów zapobiegania powstawaniu odpadów.

Wniosek przyjmuje postać zmiany dyrektywy ramowej w sprawie odpadów (2006/12/WE). Wniosek zawiera w sobie przepisy dyrektywy w sprawie odpadów niebezpiecznych (91/689/EWG) i szczegółowy obowiązek zbierania zawarty w dyrektywie w sprawie olejów odpadowych (75/439/EWG); w związku z tym dyrektywy te należy uchylić.

III. ANALIZA WSPÓLNEGO STANOWISKA

1. Informacje ogólne

Podczas głosowania plenarnego w dniu 13 lutego 2007 r. Parlament Europejski przyjął 120 poprawek (po preredagowaniu pozostały 104 poprawki). Wspólne stanowisko Rady ujmuje niektóre z nich w całości, w części lub co do zasady, przez zastosowanie podobnego brzmienia. Zawiera ono w szczególności zmiany w stosunku do pierwotnego wniosku Komisji, które przewidują ściślejsze stosowanie hierarchii odpadów, odnoszą się szczegółowo do odpadów biodegradowalnych i olejów odpadowych oraz przewidują pojęcie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, aby stwarzać zachęty do zapobiegania powstawaniu odpadów i do odzysku. W odniesieniu do definicji odpadów i przepisów, które pierwotnie dotyczyły *produktów wtórnych*, wprowadza się przepisy pozwalające określić z jednej strony, które substancje lub przedmioty można uznać za *produkty uboczne* — a nie za odpady — jeżeli są zgodne z określonymi kryteriami i środkami, a z drugiej strony — które szczegółowo określone odpady mogą, zgodnie ze szczegółowo określonymi warunkami, przestać być uznawane za odpady, a stać się substancjami lub przedmiotami, które można wprowadzić na rynek zgodnie z przepisami dotyczącymi produktów i substancji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 286E, 23.11.2006, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 229, 22.9.2006, str. 1.

Wspólne stanowisko zawiera również inne zmiany, nie przewidziane przez Parlament Europejski, które uwzględniają pewną liczbę postulatów zgłoszonych przez państwa członkowskie w trakcie negocjacji.

Komisja zaakceptowała wspólne stanowisko uzgodnione przez Radę.

2. Poprawki Parlamentu Europejskiego

Rada:

a) wprowadziła do wspólnego stanowiska następujących 55 poprawek w całości, w części lub co do zasady:

Motywy:

Poprawka 1 i poprawka 4 dotyczące celów zostały w części uwzględnione w motywach 1 i 6, zwłaszcza w związku z hierarchią odpadów i w odniesieniu do ochrony zasobów naturalnych.

Poprawka 5 dotycząca potrzeby zdefiniowania „ponownego wykorzystania” odpadów została uwzględniona w części (motywy 13 i 16). Wspólne stanowisko przewiduje również bardziej szczegółową definicję „przygotowania do ponownego wykorzystania”, aby ułatwić odróżnienie czynności zapobiegania powstawaniu odpadów od odzysku, tzn. ponownego wykorzystania produktów lub składników niebędących odpadami (w przypadku których „ponowne wykorzystanie” ma zapobiec powstawaniu odpadów) od ponownego wykorzystania produktów lub składników, które stały się odpadami (których dotyczy „przygotowanie do ponownego wykorzystania” jako czynność odzysku).

Poprawka 6 dotycząca potrzeby sprecyzowania definicji odzysku i unieszkodliwiania została w części uwzględniona w motywie 17 zawierającym wzmianki o korzyściach dla zdrowia ludzi wynikających z czynności odzysku.

Poprawka 7 dotycząca potrzeby sprecyzowania definicji odpadów została w części i co do zasady uwzględniona w motywie 20 i w art. 4 i 5 wspólnego stanowiska.

Poprawka 8 dotycząca zasady „zanieczyszczający płaci” i zasady odpowiedzialności producenta została uwzględniona w motywach 24 i 25 wspólnego stanowiska.

Poprawka 13 dotycząca olejów odpadowych została uwzględniona w części i w odniesieniu do jej zasadniczego sensu w motywie 40 i art. 18. Wspólne stanowisko przewiduje uchylenie dyrektywy 75/439/EWG w sprawie olejów odpadowych, natomiast art. 18 został znacznie rozbudowany, a w szczególności umożliwia państwom członkowskim utrzymanie regeneracji jako priorytetu krajowego.

Poprawka 168 dotycząca uprawnień przyznanych Komisji została częściowo ujęta w motywach 42 i 43, mimo że we wspólnym stanowisku zakres stosowania nowej procedury komitetowej jest szerszy.

Artykuły:

Poprawki 101 i 14 dotyczące przedmiotu oraz hierarchii odpadów zostały w większości uwzględnione w art. 1 i 11, w połączeniu z motywami 27 i 28. Wspólne stanowisko różni się jednak w pewnym stopniu od omawianej poprawki, ponieważ stwierdza się w nim w szczególności, że do procedur odstępowania od hierarchii wobec niektórych strumieni odpadów powinna mieć zastosowanie zasada pomocniczości.

Poprawki 15, 134, 102, 123 i 126 dotyczące wyłączeń z zakresu stosowania omawianej dyrektywy zostały częściowo uwzględnione w art. 2, w odniesieniu do: niezanieczyszczonej gleby i innego materiału występującego w stanie naturalnym, wykorzystywanego do celów budowlanych w miejscu, w którym został on wydobyty, produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego (przeznaczonych do zastosowań, których nie uznaje się za czynności gospodarowania odpadami), osadów innych niż niebezpieczne (przemieszczanych w obrębie wód powierzchniowych) oraz odwołania do odrębnych wniosków Komisji (art. 2 ust. 4) — ale nie w odniesieniu do dodania wzmianki o wykorzystywaniu osadów ściekowych w rolnictwie.

Poprawka 19, dodanie definicji „zapobiegania” powstawaniu odpadów, została uwzględniona w art. 3 ust. 11; działania związane z zapobieganiem zagrożeniom podczas czynności gospodarowania odpadami jako takie nie zostały jednak ujęte, zważywszy że definicja ta powinna dotyczyć jedynie środków przewidzianych zanim dana substancja, dany materiał lub produkt staną się odpadem.

Poprawkę 20 dotyczącą definicji „ponownego wykorzystania” można znaleźć zasadniczo w art. 3 ust. 12 w zakresie, w jakim definicja ta w obecnej postaci jednoznacznie odnosi się do produktów lub składników, które nie są odpadami, a które są ponownie wykorzystywane do tego samego celu, do którego były przeznaczone.

Poprawka 21 dotycząca definicji „recyklingu” uwzględniona została — co do jej zasadniczej treści — w art. 3 ust. 16.

Poprawka 23 dotycząca definicji „olejów odpadowych” uwzględniona została co do zasady w art. 3 ust. 3, obejmującym wszystkie przemysłowe oleje odpadowe i wszelkie mineralne lub syntetyczne oleje smarowe.

Poprawka 24 dotycząca definicji „przetwarzania” została uwzględniona w art. 3 ust. 13, którą należy czytać łącznie z załącznikami I i II dotyczącymi czynności unieszkodliwiania i odzysku. Do załączników tych dodano objaśnienia precyzujące sytuację w odniesieniu do czynności tymczasowych i przygotowawczych.

Poprawka 25 dotycząca definicji „unieszkodliwiania” została włączona w części i co do zasadniczej treści do art. 3 ust. 18. Bardziej operacyjna część proponowanej definicji, dotycząca potrzeby przyznania w czynnościach unieszkodliwiania odpadów wysokiego priorytetu ochronie zdrowia ludzi i środowiska, ujęta jest w art. 10 (Ochrona środowiska i zdrowia ludzi) i art. 11 (Hierarchia odpadów) wspólnego stanowiska.

Poprawki 27, 28, 30, 31 i 34, proponujące definicje „dealera”, „brokera”, „odpadów biodegradowalnych”, „najlepszych dostępnych technik” i „regeneracji” uwzględnione zostały w art. 3 ust., odpowiednio, 7, 8, 4, 19 i 17.

Poprawki 107 i 121 dotyczące rozróżnienia produktów ubocznych i odpadów są ujęte w części i co do zasadniczej treści w art. 4 dotyczącym produktów ubocznych, który należy czytać łącznie z motywem 20 (tiret pierwsze).

Poprawka 35 dotycząca odpowiedzialności producenta została uwzględniona w części i co do zasadniczej treści w art. 7 wspólnego stanowiska, choć artykuł ten nie nakłada na państwa członkowskie obowiązku ani nie przewiduje procedury dla działań, które mają nastąpić po jego wprowadzeniu. Ogólne obowiązki dotyczące sprawozdawczości i dalszych działań Komisji przewidziane są w art. 34 wspólnego stanowiska.

Poprawki 169 i 36 dotyczące wykazu odpadów są częściowo ujęte w art. 6, który w obecnej wersji do celów dostosowania przedmiotowego wykazu przywołuje decyzję Komisji 2000/532/WE i procedurę regulacyjną połączoną z kontrolą. W innych kwestiach wspólne stanowisko nie uwzględnia tej poprawki; w szczególności przewiduje się, że wykaz powinien być wiążący wyłącznie do celów określenia odpadów niebezpiecznych.

Poprawki 38, 108, 157, 140 i 141 dotyczące odzysku zostały uwzględnione częściowo. W szczególności: pkt 1 został ujęty w art. 8 ust. 1 (odwołanie do celów i hierarchii odpadów) oraz w art. 3 ust. 14 dotyczącym definicji odzysku; pkt 2 został do pewnego stopnia ujęty w art. 24 dotyczącym minimalnych standardów technicznych, w którym przewiduje się, że Komisja może, w przypadkach gdy istnieją dowody, że możliwe są korzyści w kategoriach ochrony zdrowia ludzi i środowiska naturalnego, przyjąć dla czynności przetwarzania (odzysku i unieszkodliwiania) minimalne standardy techniczne, uwzględniając m.in. najlepsze dostępne techniki; pkt 2b został częściowo ujęty w załączniku IV dotyczącym przykładów środków służących zapobieganiu powstawaniu odpadów (w programach zapobiegania powstawaniu odpadów, o których mowa w art. 26 w odniesieniu do instrumentów ekonomicznych, kryteriów stosowanych w zamówieniach oraz akredytowanych sieci napraw i ponownego wykorzystywania).

Co do pkt 2d, dotyczącego wysokiej jakości recyklingu, w art. 8 ust. 2 dodano odniesienie do zbierania selektywnego, utrzymując jednocześnie istniejący obecnie obowiązek selektywnego zbierania odpadów niebezpiecznych i olejów odpadowych w art. 15–18. Pozostałe części tej poprawki, w szczególności dotyczące ustalania na poziomie UE wielkości docelowych dla ponownego wykorzystania i recyklingu, nie zostały uwzględnione, ponieważ uznano je za nierealistyczne, ze względu na istniejący brak danych, lub za przedwcześnie.

Zmiany związane z poprawkami do załącznika II dotyczącego czynności odzysku nie zostały uwzględnione, ponieważ załącznik ten (ani załącznik I) nie może być zmieniany jednostronnie, zważywszy na zobowiązania międzynarodowe UE w ramach OECD ⁽¹⁾ i konwencji bazylejskiej ⁽²⁾.

Poprawki 39 i 158 dotyczące unieszkodliwiania zostały w części uwzględnione w art. 9 (odesłanie do art. 8 ust. 1), w załączniku I, gdzie dodano uwagę precyzującą, że czynność unieszkodliwiania oznaczona D 11 jest zabroniona przez prawodawstwo UE i konwencje międzynarodowe, oraz w motywie 19 — w odniesieniu do czynności unieszkodliwiania oznaczonej D 7, dotyczącej odprowadzania do mórz i oceanów, w tym lokowania na dnie mórz.

Poprawka 40 została częściowo ujęta w art. 10 dotyczącym ochrony zdrowia ludzi i środowiska (zdanie wprowadzające).

Poprawka 41 dotycząca wymogów w zakresie odzysku i unieszkodliwiania odpadów oraz zniesienia statusu odpadu objęta jest art. 24 dotyczącym minimalnych standardów technicznych (przyjmowanych przez Komisję za pośrednictwem Komitetu), a w części i co do zasady — art. 22 ust. 1 dotyczącym warunków zwolnień (określanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do czynności odzysku i niektórych procesów unieszkodliwiania odpadów innych niż niebezpieczne w miejscu wytwarzania) i art. 5 dotyczącym zniesienia statusu odpadu. Wspólne stanowisko nie uwzględnia jednak pojęcia najlepszych możliwych technik gospodarowania odpadami i różni się od poprawek w zakresie procedury, która ma być zastosowana (komitologia, a nie zatwierdzanie poszczególnych dyrektyw).

Poprawka 43 jest uwzględniona co do zasadniczej treści w art. 13 ust. 1 dotyczącym odpowiedzialności, a w art. 13 ust. 2 (nowy) podano więcej szczegółów w sprawie podziału odpowiedzialności za gospodarowanie odpadami w przypadku operacji wstępnego przetwarzania.

Poprawka 44 została uwzględniona co do zasadniczej treści w art. 12 dotyczącym kosztów.

Poprawka 45 jest częściowo ujęta w art. 5 dotyczącym zniesienia statusu odpadu, w połączeniu z motywem 20 (tiret drugie), przedstawiającym ewentualne kategorie odpadów, dla których należy opracować kryteria zniesienia statusu odpadu. Podobnie jak powyżej, wspólne stanowisko różni się od poprawki, w szczególności w zakresie procedury, która ma być zastosowana do opracowania takich kryteriów.

Poprawki 46, 131 i 47 dotyczące rozcieńczania i mieszania odpadów niebezpiecznych oraz odpadów niebezpiecznych wytwarzanych w gospodarstwach domowych ujęte są w części i co do zasady, odpowiednio, w art.15 ust. 1 i 2 oraz art. 17.

Poprawka 56 dotycząca olejów odpadowych uwzględniona została co do zasadniczej treści w art. 18, chociaż wspólne stanowisko przewiduje w art. 38, że ogólnounijny priorytet w zakresie regeneracji zostaje zniesiony wraz z uchYLENIEM dyrektywy 75/439/EWG.

Poprawki 112 i 138 dotyczące wprowadzenia nowego rozdziału odnoszącego się do odpadów biodegradowalnych ujęte są w części i co do zasady w art. 19 w połączeniu z motywem 32. Opracowanie specyfikacji i kryteriów dotyczących kompostu przewidziane jest również w motywie 20 tiret drugie, dotyczącym zniesienia statusu odpadu. Wspólne stanowisko różni się jednak w odniesieniu do charakteru przewidywanych wymagań, na przykład w zakresie selektywnego zbierania i przetworzenia przed rozrzuceniem kompostu na ziemi.

Poprawka 59 dotycząca zezwoleń ujęta jest co do zasadniczej treści w art. 20 ust. 5.

Poprawka 60 dotycząca standardów minimalnych w odniesieniu do zezwoleń uwzględniona została w części i co do zasady w art. 24, chociaż wspólne stanowisko różni się od poprawek w zakresie procedury, która ma być zastosowana do opracowania takich standardów (komitologia, a nie zatwierdzanie poszczególnych dyrektyw).

⁽¹⁾ Decyzja Rady OECD C(2001) 107 wersja ostateczna dotycząca zmiany decyzji C(92) 39 wersja ostateczna o kontroli transgranicznego przemieszczania odpadów przeznaczonych do odzysku.

⁽²⁾ Konwencja bazylejska z dnia 22 marca 1989 r. o kontroli transgranicznego przemieszczania i usuwania odpadów niebezpiecznych.

Poprawki 62 i 64 dotyczące wymogów w zakresie rejestracji zakładów lub przedsiębiorstw zajmujących się zawodowo zbieraniem lub transportem odpadów ujęte są w części w art. 22, w motywie 33 i w art. 24 ust. 2 (standardy minimalne dla rodzajów działalności, które wymagają rejestracji).

Poprawka 66 dotycząca odniesienia do hierarchii i do wytycznych w związku z planami i programami została uwzględniona w art. 25 ust. 2 i art. 26 ust. 5, natomiast poprawki 67 i 151 dotyczące środków zapobiegających przemieszczaniu odpadów są uwzględnione w motywie 36 w połączeniu z art. 14 ust. 1.

Poprawka 69 dotycząca programów zapobiegania powstawaniu odpadów została uwzględniona w części i co do zasady w art. 26 i 28, chociaż wspólne stanowisko nie popiera wprowadzenia docelowych terminów stabilizacji i ograniczenia wytwarzania odpadów wskazanych w poprawce.

Poprawka 71 dotycząca regularnej oceny programów zapobiegania powstawaniu odpadów jest objęta częściowo art. 27, chociaż wspólne stanowisko przewiduje dokonywanie tej oceny co sześć lat (a nie co pięć) i nie przewiduje udziału Europejskiej Agencji Środowiska w tych ocenach.

Poprawka 115 dotycząca sprawozdań przygotowywanych przez państwa członkowskie i przeglądów dokonywanych przez Komisję została częściowo uwzględniona w art. 34.

Poprawka 173 dotycząca dostosowywania załączników III i IV do postępu naukowego i technicznego została częściowo uwzględniona w art. 35, który przewiduje, że dostosowywanie takie będzie się odbywało zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą. Wspólne stanowisko stwierdza jednak, że proces ten powinien dotyczyć wszystkich załączników do dyrektywy.

Poprawka 77 dotycząca sankcji z tytułu nieprzestrzegania została w dużym stopniu uwzględniona w art. 33 dotyczącym egzekwowania i sankcji w połączeniu z art. 37 ust. 2 dotyczącym transpozycji.

Poprawka 78 dotycząca nowej procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą została włączona do art. 36 ust. 2.

Załączniki:

Poprawki 81 i 82 dotyczące niektórych czynności unieszkodliwiania uwzględnione są co do zasady w motywie 19 (w zakresie odprowadzania do mórz i oceanów, w tym również lokowania na dnie mórz) i w załączniku I pierwszy odsyłacz gwiazdkowy (w zakresie przekształcania termicznego na morzu).

Poprawka 86 została w części uwzględniona w załączniku II trzeci odsyłacz gwiazdkowy (recykling nieorganicznych materiałów budowlanych).

Poprawka 89 dotycząca załącznika IIa (nowego) stanowiącego wykaz potencjalnych zastosowań odpadów jako produktów, materiałów lub substancji wtórnych została w ograniczonym stopniu uwzględniona w motywie 20 tiret drugie, gdzie wymienia się możliwe kategorie odpadów, dla których należy opracować specyfikacje i kryteria zniesienia statusu odpadu, w połączeniu z art. 5 dotyczącym zniesienia statusu odpadu, wyliczającym warunki i dalsze kryteria, które mają zastosowanie, a które mają być opracowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą.

Poprawka 90 dotycząca właściwości odpadów niebezpiecznych została wprowadzona do załącznika IV (H 14 i H 15), zaś poprawka 94 została w całości wprowadzona do załącznika IV.

b) nie uwzględniła 49 poprawek we wspólnym stanowisku.

W odniesieniu do poprawek 2, 3, 153, 9, 10, 12, 103, 17, 127, 26, 29, 32, 37, 109, 48, 170, 50, 171, 51, 172, 52, 53, 54, 98, 113, 58, 61, 161, 188, 65, 68, 70, 72, 79, 80, 83, 84, 85, 87, 88, 91 i 93 Rada podtrzymała stanowisko wyrażone przez Komisję.

W odniesieniu do poprawek 11, 104, 33, 49, 63, 74, 92, 95, 96 i 97, przyjętych częściowo lub co do zasady przez Komisję, ale niezawartych we wspólnym stanowisku, można poczynić następujące uwagi:

Poprawka 11 wprowadzająca nowy motyw dotyczący odpadów niebezpiecznych (w miejsce motywu 19 zawartego we wniosku Komisji) skupia się w szczególności na nieprawidłowym gospodarowaniu, potrzebie konkretnych i dostosowanych do potrzeb sposobów przetwarzania — łącznie z identyfikowalnością — oraz na bezpieczeństwie i kwalifikacjach podmiotów uczestniczących. Rada nie kwestionuje powyższego co do zasady, postanowiła jednak nie wprowadzać tej poprawki, ponieważ stanowi ona przesłankę dla poprawek 50, 51 oraz 172, 52, 53, 54, 58, 161, 188 do artykułów, które nie zostały zaakceptowane przez Komisję i Radę, w związku z czym nie zostały uwzględnione we wspólnym stanowisku.

Poprawka 104 dotycząca definicji „zbierania selektywnego” nie została uwzględniona, ponieważ art. 5 ust. 2, zawierający przepis dotyczący zbierania selektywnego, opisuje to pojęcie w sposób właściwy.

Poprawka 33 dotycząca definicji „czyszczenia” nie została wprowadzona, aby uniknąć nakładania się z definicją „przygotowywania do ponownego wykorzystania” stosowaną w odniesieniu do produktów lub składników produktów, które stały się odpadami.

Poprawka 49 dotycząca wykazu odpadów nie została uwzględniona, ponieważ Rada woli utrzymać istniejący stan rzeczy w odniesieniu do elementów, które mają zostać wzięte pod uwagę przy tworzeniu wykazu, jednoznacznie określonego w art. 6 jako wykaz ustanowiony decyzją Komisji 2000/532/WE, zgodnie z sugestią Parlamentu Europejskiego.

Poprawka 63 dotycząca zminimalizowania biurokracji związanej z rejestracją nie została uwzględniona, ponieważ zagadnienie to mieści się w zakresie stosowania zasady pomocniczości.

Poprawka 74 dotycząca rozszerzenia zakresu wymogów dotyczących ewidencji zawartych w art. 32 — przez co artykuł ten miałby bezpośrednie zastosowanie do odpadów innych niż niebezpieczne — nie została wprowadzona, ponieważ Rada jest zdania, że zwiększyłyby to niepotrzebnie biurokrację, a jednocześnie nakładałoby się częściowo z wymogami dotyczącymi ewidencji zawartymi w rozporządzeniu w sprawie przemieszczania odpadów (art. 20, rozporządzenie (WE) nr 1013/2006). Jako rozwiązanie alternatywne wspólne stanowisko przewiduje w art. 32 ust. 3 możliwość stosowania przez państwa członkowskie tych samych przepisów dotyczących ewidencji w stosunku do producentów odpadów innych niż niebezpieczne.

Poprawka 92 dotycząca dodania szczegółowych kryteriów finansowania projektów w ramach funduszy strukturalnych i regionalnych jako jednego ze środków w programach krajowych służących zapobieganiu powstawaniu odpadów (załącznik IV) została uznana za niezwiązaną z zakresem stosowania omawianej dyrektywy, w związku z czym nie została włączona do wspólnego stanowiska.

Poprawki 95, 96 i 97 do załącznika IV, dotyczące dodania pewnych szczegółów do środków służących zapobieganiu powstawaniu odpadów, nie zostały włączone do wspólnego stanowiska między innymi dlatego, że wymieniony załącznik stanowi niewyczerpujący wykaz przykładów i że dyrektywa stanowi jednoznacznie, że państwa członkowskie mogą, w odpowiednich przypadkach, włączać do swoich programów krajowych również inne środki (art. 26 ust. 2).

3. Inne innowacje wprowadzone przez Radę

Inne główne zmiany wprowadzone wspólnym stanowiskiem dotyczą:

- wyłączenia z zakresu stosowania art. 2, który precyzuje między innymi sytuację w odniesieniu do gruntu (w miejscu), w tym nierozkopanej zanieczyszczonej gleby, oraz budynków trwale związanych z gruntem,
- definicji zawartych w art. 3, do których dodano w szczególności definicję „odpadów niebezpiecznych” oraz dodania nowej definicji „przygotowania do ponownego wykorzystania”, w celu uniknięcia niejednoznaczności związanej z pojęciem „ponownego wykorzystania”, które odnosi się zarówno do środków zapobiegania powstawaniu odpadów (w stosunku do produktów lub składników *niebędących* odpadami), jak i do czynności odzysku odpadów. Pojęcie to będzie się odnosiło do pewnych czynności odzysku produktów, które stały się odpadami. Ułatwi to stosowanie pięciostopniowej hierarchii odpadów przewidzianej w art. 11 przez wyraźne odróżnienie pierwszego stopnia hierarchii od drugiego. Wspólne stanowisko przewiduje obecnie „zapobieganie” jako pierwszy stopień (aby *uniknąć* wytworzenia odpadów) i „przygotowanie do ponownego wykorzystania” jako drugi stopień (stosowane wobec odpadów, podobnie jak w przypadku następných stopni),

- rozszerzenia sieci instalacji do unieszkodliwiania przewidzianych w art. 14 na instalacje do odzysku mieszanych odpadów komunalnych, z zastosowaniem zasad samowystarczalności i bliskości geograficznej. Ponadto odstępstwo od rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 w sprawie przemieszczania odpadów umożliwi państwom członkowskim — pod pewnymi warunkami — ograniczenie transportów przychodzących. Zmiany te zostały wprowadzone w odpowiedzi na pewne wątpliwości dotyczące zaklasyfikowania działalności wysoce sprawnych energetycznie spalarni przeznaczonych wyłącznie do przetwarzania stałych odpadów komunalnych (por. wzór w załączniku II, czynność R 1) jako czynności odzysku, co zaproponowała Komisja i uzgodniła Rada. W związku z tym w art. 35 (Interpretacja i dostosowanie do postępu technicznego) dodano również nowy ust. 1 dotyczący przyszłych specyfikacji wzoru dla spalarni.

IV. WNIOSKI

Rada uważa, że jej wspólne stanowisko jest wyważonym i realistycznym rozwiązaniem pewnej liczby problemów zgłoszonych przez państwa członkowskie w reakcji na wniosek Komisji, przy czym opinia Parlamentu Europejskiego została uwzględniona w dużym stopniu. Rada spodziewa się konstruktywnej dyskusji z Parlamentem Europejskim w celu szybkiego osiągnięcia porozumienia w sprawie przedmiotowej dyrektywy.
